

Intro

อากาศที่ร้อนอบอ้าวในช่วงเดือนเมษายนนั้นโคตรจะสร้างความทรมานให้ผมกับเพื่อนอีกสามชีวิต ที่พากันมานอนตากแอร์เพิ่มค่าไฟห้องผม แต่ไม่เคยคิดจะช่วยจ่าย แต่ละคนนอนกันเป็นพะยูนเกยตื้น เสื้อผ้าไม่สวม สวมแค่บ็อกเซอร์ตัวเดียว ซองขนมกระจัดกระจายเต็มพื้นห้อง รวมถึงกระป๋องเปียร์ กระป๋องน้ำอัดลมต่างๆ ที่ชื่อมาดับความกระหาย

ผมโคตรเบื่อพวกมัน แต่เลิกไม่ได้ไม่ใช่เพราะว่าเป็นเพื่อนที่รักกันปานจะแตกหัวอะไรหรอก ไล่แล้ว...แม่งไม่ยอมไป สิ่งกันอยู่แต่ห้องผมนี่แหละ เอาไว้ค่าหอเดือนนี้แจ่งมาเมื่อไร ผมจะเก็บค่าไฟจากพวกมันบ้างคอยดูเถอะ ทั้งเปิดแอร์เปิดพัดลม โทรทัศน์ก็ดู แล้วไหนจะซาร์จแบตเตอรี่โทรศัพท์อีก

“จะสงกรานต์ปีที่แล้ว หรือสงกรานต์ปีนี้ แพนกุก็ไม่มีเหมือนเดิม กูว่ากูก็หน้าตาดีนะ ทำไมไม่มีใครสนใจมาจีบกูบ้างวะ พวกมึงก็คิดเหมือนกูใช่ปะ” ไข่เข้มบ่นขึ้นมา มีอพลางล้วงหาของขนมในถุงไปด้วย

ไข่เรื่องที่มันบ่นก็เห็นบ่นอย่างนี้ทุกปีทุกเทศกาล บ่นกับพวกผม

ไม่พอ ยังโพลัดลงบนเฟซบุ๊กอีกต่างหาก ขนาดสวดมนต์ข้ามปีมันยังโพลัดเลยว่ะไม่มีแฟนไปสวดมนต์ด้วย

“ก็หาดิอะ ท่า...เห็นนั่งบ่นไม่มีแฟน แต่มีงอะ...พอมมีคนเข้ามา ก็เลือกทำตัวเหยียใส่จนเขาหนีหมด ถ้าไม่พร้อมคุณดูแลใครก็ไม่ต้องอยากมีดีกว่าไหมแฟนอะ”

ถ้าหาว่าในกลุ่มผมใครมีสาระมากที่สุดก็ไอ้หีนนี่แหละ ในกลุ่มมันสนิทกับไอ้เข้มมากกว่าคนอื่น ๆ

“กูเห็นด้วยกับไอ้หีน”

เมื่อมีคนเปิดเป็นธรรมดาที่จะมีคนตาม ไอ้คนพูดเห็นด้วยเมื่อก็มันชื้อปัง อายุน้อยกว่าพวกผมหนึ่งปี มันเข้าเรียนก่อนเกณฑ์ แต่พวกผมไม่ได้ให้ความสำคัญเรื่องอายุอยู่แล้ว แค่เข้ากันได้ ไปไหนไปด้วยกันก็นับว่าเป็นเพื่อนนั่นแหละ แล้วไอ้ปังมันก็นิสัยคล้าย ๆ พวกผมด้วยเลยสนิทกันเร็ว มีทะเลาะกันบ้าง กวนตีนกันบ้างเป็นเรื่องปกติ

“ทำไมวะ กูทำตัวเหยียยังง ไหนมึงบอกกูดีไอ้หีน” ไอ้เข้มแดงตัวลุกขึ้นนั่ง แล้วขมวดคิ้วจ้องหน้าไอ้หีนที่กำลังถอนหายใจออกมา

“ต้องให้กูพูด?”

“เออ...ไหนมึงว่ามาเลย”

ไอ้เข้มกอดอกทำหน้าที่จริงจัง ผมได้แต่มองพวกมันสามคนคุยกัน ส่วนตัวเองนั่งเบือ ๆ อยู่บนเตียง พอไอ้เข้มพูดเรื่องแฟนผมเองก็เริ่มคิดเหมือนกันว่าตัวเองรู้สึกเบือ ๆ เหง ๆ ตั้งแต่ถูกแฟนคนล่าสุดบอกเลิกไปเมื่อไม่กี่เดือนก่อน ผมก็ยังไม่คิดจะคบใครอีกในตอนนี

ไม่ใช่ว่าลืมหิวไม่ได้นะ แค่ยังไม่เจอคนที่รู้สึกกว่าชอบก็เท่านั้นเอง

ผมไม่ใช่พวกฝืนคุย ฝืนคบ แบบคุย ๆ ไปเดี๋ยวก็ชอบ คือไม่มีทางเกิดขึ้นแน่ ๆ ผมต้องมั่นใจว่าผมชอบ ผมถึงจะตรงเข้าไปจีบ แล้วก็ต้องดูด้วยว่าเขามีความชอบตรงกันกับผมหรือเปล่า

แฟนผมทุกคนที่เคยคบมานั้นเป็นผู้ชายทั้งหมด ผมเป็นเกย์

เพื่อนผมมันก็รู้ แต่พวกมันก็ยังคบผมเป็นเพื่อนเหมือนเดิม ไม่มีการเปิดอกคุยกัน พอรู้แล้วต่างคนต่างเฉย ๆ ผมเองก็ไม่ได้ยึดอัดอะไร ใช้ชีวิตอยู่กับพวกมันได้ปกติ

เหตุผลที่เลิกกับแฟนคนล่าสุด...เพราะเขาเจอคนใหม่ แล้วเขาเองก็มั่นใจว่าคนใหม่กับเขาเข้ากันได้ดีกว่าผม ผมเลยปล่อยให้เขาไป ถามว่าเสียใจหรือเปล่า มันก็นิดหน่อย เพราะตลอดเวลาที่คบกัน ผมดูแลเขาทุกอย่าง อยากรกินอะไรก็พาไปกิน อยากรทำอะไร ถ้าสามารถให้ได้ ผมก็หามาให้ ผมรู้สึกของตัวเองทำดีที่สุดแล้ว การที่เขาเลือกที่จะไป มันก็เลยไม่ได้ทำให้ผมเสียหลักมากเท่าไร ยังคงใช้ชีวิตได้เหมือนเดิม ไปกินไปเที่ยวกับเพื่อนปกติ

แต่ก็ยังมีบางครั้งที่นึกถึง...

“อะ...ไ้ปั้นหม่อมไปไกลละ ลอยแล้วเพื่อนกู ไปโดนตัวไหนมาวะ”

“...”

“ไ้ปั้น!”

!

“สิส กูไ้ยีน มึงจะตะโกนทำไม”

ผมเลื่อนสายตาไปมองไ้เข้ม เจ้าของเสียงเรียกเมื่อกี้ หม่อมเสียงดังขนาดนี้เดี่ยวห้องข้างล่างก็ขึ้นมาด่าพอดี ผมยิ่งซีเกียจมีปัญหาอยู่

“ก็มึงหม่อมอะ”

“มึงหม่อมจริงไ้ปั้น คิดอะไรอยู่วะ” ไ้ปังเห็นด้วยกับไ้เข้มแล้วถามผมกลับ

ตอนนี้ผมกำลังถูกพวกมันสามคนจ้องอยู่ เรื่องผมกับแฟนเพื่อนในกลุ่มก็รู้ดี พวกมันคอยวนเวียนปลอบใจผมกันอยู่ตลอดทุกวันในช่วงที่เลิกกับแฟนแรก ๆ โดยให้เหตุผลว่ากลัวผมจะฆ่าตัวตายเพราะผมดูแลรักแฟนมาก

ซึ่งหม่อมโคตรจะเป็นไปไม่ได้ ให้อีกมากแต่ไหนผมก็รักชีวิตตัวเอง

มากกว่าอยู่ดี ผมไม่มีความคิดที่จะฆ่าตัวตายเพียงเพราะใครคนหนึ่ง
หายไประหว่างชีวิตหรืออีก อย่างมากก็แค่ซึมไปบ้างเท่านั้น

“มึงโอเคนะ ถ้ารู้สึกไม่ดียังงีบออกพวกกู”

คราวนี้เป็นไอ้หิน พอเห็นพวกมันทำท่าหวงแบบนี้แล้วผมก็ได้
แต่ยิ้มมุมปาก สายหน้าไปมา

“ไม่ได้เป็นไร แค่เบื่อ ๆ”

“แน่ะ เงหาเหมือนกู อยากมีแฟนเหมือนกูนะสิ”

“คงจั้น” ผมตอบบ๊ิด ๆ ไป ไอ้สามคนมันก็ไม่ได้จะยื่นคะยัณชะยาถาม
อะไรอีก เปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่นกันแทน

“พรุ่งนี้วันสงกรานต์ ออกไหมวะ”

“ออกดีวะไอ้บิง ไม่ออกได้ไง กูอยากเปียก อยากถูกสาดน้ำครับ
ผมम्म”

ไอ้เข้มดูลัลลาที่สุดกับเทศกาลใหญ่ที่กำลังใกล้เข้ามา และ
แน่นอนว่าถ้ามันออกไปเล่นสงกรานต์ มันก็ต้องลากพวกผมออกไป
ด้วย พูดกันตามตรงแล้ว ผมไม่ค่อยอยากออกไปเท่าไรหรอก ไม่อยาก
เปียก อากาศก็ร้อน แล้วไอ้เข้มแม่งก็ชอบไปเล่นสาดน้ำที่ไกล ๆ ด้วย

“มึงก็ออกตลอด อยู่บ้านสักปีใหม่กว่า ร้อนฉิบหาย” ไอ้หินบ่น
ขึ้น ตาด ๆ ตวัดมองเพื่อนสนิทที่กำลังทำตัวเป็นขอของเหลว ไหลลงไป
นอนเอาหัวหนุนบนตักมัน

“ไม่ได้ดี พวกมึงต้องไปกับกูด้วย โดยเฉพาะไอ้บีนอะ ออกเที่ยว
บ้างจะได้ไม่ฟุ้งซ่านถึงน้องจิว”

“ไอ้เข้ม / ไอ้เข้ม!”

ไอ้หินกับไอ้บิงเปล่งเสียงเรียกไอ้เข้มจนมันสะดุ้ง ส่งยิ้มแห้ง ๆ
ยกมือเกาหัว มองหน้าผมที่ไม่ได้รู้สึกอะไรเท่าไรกับชื่อที่มันเอ่ยมา ที่
จริงไอ้หินกับไอ้บิงไม่ต้องห้ามมันก็ได้ เพราะผมไม่ได้เสียใจขนาดที่ว่า
ได้ยินชื่อไม่ได้ที่ไหนกัน

“กูขอโทษเว้ยมึง”

“ขอโทษทำไม หนูไม่ได้เป็นอะไร”

“เพื่อนหนู... น่าสงสาร สงกรานต์นี้หนูจะหาแฟนใหม่ให้ตัวเอง เพื่อน”

“สะเหล่ มึงหาให้ตัวเองก่อนเถอะ” ผมพูดสวนกลับไป หรีต้ามองมันพลางยิ้มมุมปาก จะหาแฟนให้ผม ตัวมันเองทุกวันนี้ยังนั่งบ่นกับพวกผมเรื่องอยากมีแฟนอยู่เลย

“เจ็บปวด” ไอ้เข้มทำท่ากุมอกตัวเอง “แต่เชื่อกู สงกรานต์นี้มึงต้องได้แฟนแน่ๆ”

“...”

“เอาความหล่อของกูเป็นประกันได้เลย”

ผมบอกหรือยังว่า ผมไม่ได้อยากจะออกมาเล่นน้ำสงกรานต์เลยสักนิด

ผมบอกไปแล้วสินะ

โครม!

“ขอประแบ่งหน่อยนะคะ”

“ประแบ่งนะครับ”

“ประเลยครับบบ ประกันเต็มที่ได้เลย”

เสียดใจเข้มดังอยู่ไม่ไกล มันเป็นมนุษย์ในกลุ่มที่ดูจะมีความสุขที่สุดแล้วกับการออกมาเล่นน้ำสงกรานต์ในวันนี้ แต่ดึกก็ร้อนแฉดเผา แต่ไอ้เข้มไม่เคยหวั่นสักนิด เดินยึดออกยื่นหน้าไปให้คนแปลกหน้า ละเลงดินสอพองจนไม่มีพื้นที่ว่างบนหน้าหล่อ ๆ ของมัน

“ร้อนวะ” ไอ้หिनบ่น หน้ามันเริ่มแสดงอารมณ์หงุดหงิดออกมา และเพราะแบบนี้เลยไม่ค่อยมีใครกล้าเข้ามาวุ่นวายกับพวกผมเท่าไร ตอนนี้อย่างไรก็ได้มีสีหน้าต่างจากไอ้หินสักนิด ส่วนไอ้ปิงมันก็ยิ้มรับเล่นกับคนที่เดินผ่านไปมาบ้าง อากาศร้อนๆ ต้องมาเดินเบียดผู้คนมากมาย อีกทั้งเสื้อผาก็เปียกหมดแบบนี้ผมโคตรจะไม่ชอบ

อยากกลับไปไอ้เข้มมันอยากเล่นไ้ แล้วมันก็ดูมีความสุข
 จับหายเลยด้วยตอนนี้

“ไปประแบ่งเพื่อนพี่ด้วยไหม”

อ้าว ไอ้เข้มแม่ง...มึงอย่าแม่แต่จะคิดพามาเลยนะ

ผมส่งสายตาไปให้มัน แต่ไอ้เข้มก็คือไอ้เข้มไง นอกจากจะไม่
 สนใจสายตาผมแล้ว ยังรีบเดินนำพวกกลุ่มสาว ๆ เข้ามาอีก

เฮ้อ...กูจะบ้า

แค่นี้ผมก็จะประสาทแตกแล้ว เอาจริง ๆ

“พวกมึงประแบ่งเว้ย ๆ ๆ”

“กรี๊ดดด!”

“...”

“...”

กลุ่มคนแตกฮือ ผมกับไอ้หินหยุดชะงัก หันมองหาต้นเสียงที่
 กรีดร้องออกมาเมื่อก็ เสียงตะโกนตำทอหยาบคายดังตามมาหลังจาก
 นั้น ทำให้รู้ได้ว่าคงจะมีเรื่องเกิดขึ้นแน่ ๆ ไอ้หินก้าวตรงเข้าไปหิ้วไอ้เข้ม
 กลับมาในทันที

“มีไรกันวะ” ไอ้เข้มทำหน้าง

“มีเรื่องปะ กูว่าพวกเราไปเหอะวะ”

ไอ้ปิ้งเดินแทรกกลุ่มคนเข้ามา ผมกับไอ้หินเห็นด้วยที่ว่าพวกเรา
 ควรออกไปจากที่นี่ เพราะเหมือนว่าจะมีเรื่องกันจริง ๆ นั้นแหละ ตอน
 นี้คนเริ่มเบียดดันมาทางพวกผม ไอ้หินดึงไอ้เข้มพาเดินแทรกกลุ่มคน
 ที่ยังคงรอดูเหตุการณ์ออกไป ตามด้วยไอ้ปิ้ง

ผมเองก็ตั้งใจจะตามพวกมันไปเหมือนกัน แต่สายตาดันไป
 สะดุดเข้ากับใครบางคน ผมไม่ได้รู้จักเขา แต่เห็นเขายืนนิ่งท่าทางดู
 มินิ่ง กำลังถูกคนอื่นเบียดจนเกือบจะเซล้มลงไปแบบนั้น มันทำให้ผม
 ยืนอยู่เฉยไม่ได้ ทั้งที่คิดว่ามันไม่ใช่เรื่องของผมสักนิด แต่เขาก็ก้าวแทรก
 เข้าไปหาคนคนนั้นอยู่ดี

“ยื่นแบบนี้ได้ยวก็ถูกเหยียบตาย”

“...” คนถูกดูเงยหน้าขึ้น ก่อนจะก้มมองมือตัวเองที่ถูกผมคว้าเอาไว้

ยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ ผมก็ถูกใครสักคนกระแทกจนเซ หันไปถึงได้เห็นว่าด้านหลังกำลังกลายเป็นสนามมวยย่อม ๆ ไปแล้ว

ผมรีบหาทางออกมาจากตรงนั้น และไม่ลืมที่จะดึงเอาใครอีกคนมาด้วย เขาเองก็เดินตามผมมาเงิบ ๆ ไม่พูดหรือต่อว่าอะไร เป็นนิสัยที่ดูแปลกมากสำหรับผม ปกติคนทั่วไปอย่างน้อยก็ต้องถามหรือโวยวายแล้วสิ

ตู้บ!

“คว- มึงจะเอาไงวะ!”

“ปากดีนักหรือไอ้สัตว์!”

สถานการณ์เริ่มวุ่นวายขึ้นเรื่อย ๆ ผมรีบวิ่งหนีไปมากขึ้น หันไปมองคนด้านหลังเป็นระยะ แต่เมื่อหันกลับมามองทางข้างหน้า หมัดหนึ่งก็กระแทกเข้าให้เต็มหน้า นานที่นั่นผมไม่รู้แล้วว่าคนที่ต่อมาเป็นใคร ผมปล่อยมือที่จับอยู่ออกก่อนจะสวนหมัดกลับไปเต็ม ๆ หน้าของไอ้คนที่คิดว่ามันต่ออยผม หลังจากนั้นก็หันกลับไปจับมือเด็กคนนั้นพาวิ่งหลบออกมา

กว่าจะหลุดจากกลุ่มคนก็เล่นเอาเหนื่อยแทบแย่

ผมปล่อยมือออกจากคนที่พาวิ่งมาด้วยกัน แล้วยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาจับหน้าตัวเองบริเวณที่ถูกต่อย แม่งเจ็บดี ไอ้พวกเวรนี่ก็มีเรื่องกันไม่ได้สนใจคนที่เขาไม่เกี่ยวข้องเลย ขนาดผมยังโดนลูกหลง แล้วคนอื่น ๆ ที่แค่มาเล่นสงกรานต์ทั่วไปละ อย่างเช่นมนุษย์ที่ยืนไม่พูดไม่จาอยู่ข้างผมนี่ง

“ไม่เห็นหรือว่าเขามีเรื่อง”

“...”

ไม่ตอบ...

พูดได้ไหมวะ

“เฮ้ย ถามอะ แล้วนี่อยู่แถวไหน ภูเขาวิ่งมาจี้จะกลับถูกไหม” ผมถามอีกครั้ง คนตรงหน้าแม่งก็ยังไม่เงิบ สายตาจับจ้องอะไรสักอย่างบนหน้าผม จนผมเริ่มคิดว่ามันมีอะไรติดหน้าอยู่หรือเปล่า แต่ไม่ทันถามอะไรเจ้าตัวก็หันหลังเดินหนีจากผมไปซะงั้น

เฮ้อ...ไม่ชอบคุณสักคำเลยเหรอะ

ผมอุตส่าห์เสียเงินเข้าไปพาออกมาอะ ไม่อย่างนั้นคงโดนเบียดล้มไปแล้ว

ผมยืนหงุดหงิดอยู่คนเดียว มองร่างเล็ก ๆ เดินหายเข้าไปในร้านสะดวกซื้อ ผ่านไปสักพักร่างนั้นก็กลับออกมาพร้อมกับข้าวของในมือ เดินตรงมาหาผม ขวดยน้ำเปล่าถูกส่งมาให้พร้อมพลาสติกดีดที่ติดแผลที่ถูกแกะออกมา

ใบหน้านิ่งเรียบยื่นเข้ามาใกล้ ทำเอาผมชะงักตัวแข็งทื่อ สายตามองสำรวจจึกฝ่ายนี้ แล้วหัวใจผมก็ค่อย ๆ เต้นแรงขึ้นเมื่อคนตรงหน้าบรรจงดีดพลาสติกนั้นบนใบหน้าของผม

“สกาย”

“อะไร” ก็พูดได้นี่ แต่พูดขึ้นมาคำแรกผมก็งงแล้ว สกายคืออะไร ท้องฟ้าเหรอะ “ตอนถูกถามไม่ตอบ นี่ก็ว่าพูดไม่ได้”

“ชื่อสกาย...คุณล่ะ”

เฮ้ย คุณเลยเหรอะ

ทำไมผมไม่รู้สึกรู้ว่าตัวเองแม่งหยาบคายวะ ภูมึงกับเขา แต่เขาเลือกเรียกผมว่าคุณ

“กำป็น”

“...”

แล้วก็เงียบไปสักเหมือนเดิม

โอเค บางทีมนุษย์ตรงหน้าผมอาจจะไม่ใช่คนช่างพูด

“แล้วมาเล่นน้ำกับใคร” ผมถามต่อ ทั้ง ๆ ที่จบเรื่องแล้วจะแยก
ไปเลยก็ได้ แต่ผมกลับ...เลือกที่จะชวนคุย ความรู้สึกในตอนนั้นคือยังไม่
อยากกลับไป อยากอยู่ต่อ ถ้าเป็นไปได้ก็อยากรู้จักมากกว่านี้อีก

“มาคนเดียว”

สกายยกมือลูบแขนตัวเอง เขาไม่สูงเท่าผมและตัวเล็ก ๆ
ประมาณเด็กมัธยมปลาย ท่าทางที่เหมือนลูกแมวถูกจับออบน้ำนั้น
กระแทกใจผมอย่างจัง แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าคนอะไรมาเล่นน้ำสงกรานต์
คนเดียวท่ามกลางคนเยอะ ๆ แบบนี้

ยิ่งวัยประมาณนี้ก็ต้องมากับกลุ่มเพื่อนหรือเปล่า

“ทำไมมาคนเดียว”

“...” ไม่ตอบแต่มองหน้า สายตาเหมือนกำลังตำหนิว่าเลือก
โอเค ไม่เลือกก็ได้

“ไม่ตอบก็ไม่ต้องตอบ ไม่ได้อยากรู้ขนาดนั้น”

“เพื่อนไปเล่นที่อื่น”

พอผมไม่อยากรู้แล้ว คนตรงหน้าก็พูดตบออกมา ดูมีนง
ยังงไม่รู้ว่าแต่เท่าที่ผมเห็นตอนสกายพูดถึงเพื่อน บรรยากาศรอบกาย
ดูจะหม่น ๆ แสดงถึงความเหงาออกมาเล็กน้อย ก่อนจะเปลี่ยนกลับไป
ไปเป็นเหมือนเดิม

ผมอยากจะถามต่อว่าทำไมไม่ไปกับเพื่อน แต่กลัวโดนตำว่า
เลือกผ่านทางสายตาอีกเลยปิดคำถามทิ้งไป พอดีกับโทรศัพท์ผมที่เอา
ใส่ของกันน้ำไว้สั้นขึ้นมา คิดว่าพวกไอ้หีนคงกำลังตามหาผมกันอยู่

“มึงกลับไ้ บ้านอยู่ไกลไหม”

“...” ส่ายหน้าเป็นคำตอบ

“จั้นแยกกันตรงนี้”

“...” คนตรงหน้าไม่พูดแต่พยักหน้าให้ผมแทน

“กลับดี ๆ อย่าพยายามเข้าไปตรงที่คนเยอะ ๆ อีก แล้ว...จะว่า
อะไรไหมถ้ากูจะขอเบอร์มึงไว้”

“ขอไปทำไม”

“ก็...จะได้โทร. ถามไถ่ว่ามึงถึงบ้านหรือยัง กูเป็นคนพามึงออกมา กูก็ต้องอยากรู้สิ”

สถาบันว่าผมไม่ได้ตั้งใจทำเสียงดุดันอะไรเลย แต่หน้าผมเป็นแบบนี้ และเสียงเองก็เป็นแบบนี้อยู่แล้ว ถึงแม้ว่าจะพยายามทำให้ทุกอย่างมันดูอ่อนลงก็ตาม คนอื่นๆ มักจะไม่ค่อยยกล้าสบตาผมด้วยเหตุผลนี้แหละ

แต่คนตรงหน้าไม่ใช่...

ทั้งการก้าสบตา ทั้งแววตาของเขายังไร้ซึ่งท่าทางขลาดกลัว ตากลมเหมือนลูกแมวพาให้ผมค้นยุบยิบอยู่ข้างในอก

“ได้”

ผมรีบหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาส่งให้สกายทันที พอใส่เลขครบสิบหลักโทรศัพท์ก็ถูกส่งคืนกลับมา

“อือ...มึงไปสิ”

ผมตั้งใจว่าจะยื่นมองอีกฝ่ายจนลับสายตาแล้วตัวเองค่อยกลับเพื่อมีอะไรเกิดขึ้น สกายพอเห็นผมยื่นนึ่งก็หันหลังเดินออกไป ผมกดบันทึกเบอร์โทรศัพท์ของเขาพลางเงยหน้าขึ้นมองคนที่เพิ่งเดินจากไปเป็นระยะ

อยู่ๆ ร่างนั้นก็หยุดอยู่กับที่

ไม่รู้ว่ามีปัญหาอะไร ผมตั้งท่าจะเดินเข้าไปหาอยู่แล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะว่าสกายหันกลับมาก่อน

ใบหน้าเด็ก ๆ มีรอยยิ้มประดับอยู่ขณะที่กลุ่มผมสีน้ำตาลอ่อนนั้นแนบหูไปกับกรอบหน้า รอยยิ้มเลื่อนรานั้นสั้นคลอนไปทั้งใจผมพร้อมกับเสียงเรียกชื่อผมที่ตั้งขึ้น

“กำปั้น...”

“อะไร” เห็นสกายยิ้มแล้วผมเหมือนทำอะไรไม่ค่อยจะถูกขึ้นมา ปั่นหน้านิ่งถามกลับไป และยังคงยื่นรอคำตอบอยู่ที่เดิม มองดูท่าทาง

ลับสนของคนที่กำลังทำเดินกลับมาหาผม

“คือว่า...”

คือว่า?

ผมเลิกคิ้วรอฟัง ไม่รู้ทำไมไอ้ท่าทางก้มหน้ามองมือตัวเอง สลับกับซ่อนตาขึ้นมามองผม แก้มเปลี่ยนเป็นสีแดงน้อยๆ แบบนี้ มันถึงได้ดูน่ารักมากขนาดนี้นะ

หรือว่าจะบอกชอบ...ไม่หรือก เพ็งเจอกันเอง

สมองผมก็คิดขัดแย้งไปแบบนั้น แต่หัวใจนะเต้นตุบๆ ขึ้นมาแล้ว หรือว่าสงครามตอนนี้ผมจะไม่โศกอย่างที่ไอ้เข้มบอกแล้วจริง ๆ

“กำปั้น...พอจะมีสักยี่สิบบาทไหม”

“...”

“สี่มกระเป๋าสตางค์”

“...”

“ไม่มีค่ารถกลับ”

...ยี่สิบ

อ้อ...เดี๋ยวกูไปกดให้หนึ่งร้อยเลยก็ได้

ไอ้เหี้ยเข้ม! ความหล่อของมึงไม่ได้ช่วยอะไรกูอะบอกเลย

You can't blame gravity for falling in love¹

ผมยกโทรศัพท์ขึ้นสแกนคิวอาร์โค้ด พอเสร็จสิ้นแล้วก็ยื่น
รอรับเงินที่กดออกมา ก่อนจะหันกลับไปยื่นแบงก์ร้อยให้คนที่ยื่นเงียบ
มาตั้งแต่ต้น สกายเลื่อนสายตาลงมองธนบัตรในมือผมนิ่งสลັบกับเงย
หน้าขึ้นมองผม และไม่ยอมรับเอาเงินไปสักที

“ทำไม มีปัญหาอะไร”

รูปประโยคดูหาเรื่องก็จริง แต่เสียงผมนี่แทบจะเป็นเสียงสอง
ไม่กระซิกโฮกฮาก ไม่ได้น่ากลัวเหมือนตอนพูดกับมนุษย์คนอื่น ๆ บน
โลก ผมเองยังตกใจเลย ที่ตัวผมสามารถทำเสียงอ่อนนี้ได้ขนาดนี้กับคน
ที่เพิ่งเจอกันไม่ถึงชั่วโมง แถมยังพูดคุยกันไม่กี่ประโยค และส่วนใหญ่
คือผมที่เป็นคนพูด

ปกติเวลาอยู่ในกลุ่มเพื่อน ผมมักจะเป็นคนที่พูดน้อยที่สุด
เพราะขี้เกียจจะพูด แต่ในตอนนี้มีคนที่พูดน้อยกว่าผมแล้วละ

“...ขอยี่สิบ”

---

¹ ‘อย่ากล่าวโทษแรงโน้มถ่วงเลย หากคุณตกหลุมรักใครสักคน’ หนึ่งในคำคม
ที่โด่งดังของ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์

“ตู้มันกดยี่สิบบาทให้กูได้ไหมล่ะ”
“ไม่ได้”

เออ...รู้แล้วจะพูดขึ้นมาทำไม ผมไม่ได้พกเงินสดหรอก มาเที่ยวเล่นสงกรานต์แบบนี้ ตอนแรกตั้งใจว่าจะไม่พกโทรศัพท์มาด้วยซ้ำ ดีนะที่เปลี่ยนใจ เลยสามารถกดเงินผ่านแอปพลิเคชันได้

“แล้วเมื่อกี้ซื้อน้ำให้กูได้ไง” เงินสดไม่มีติดตัวไม่ใช่หรอวะ หรือว่ามีแต่ใช้ซื้อพลาสติกเกอร์กับน้ำเปล่าให้ผมจนหมดไปแล้ว

“...”

ไร้ซึ่งเสียงตอบรับ สกายเอาโทรศัพท์ออกมาเปิดแอปพลิเคชันที่ใช้สำหรับจ่ายเงินมาให้ผมดู ก่อนจะเอาใส่กลับเข้าไปในซองกันน้ำเช่นเคย ท่าทางของสกายเองดูออกว่ากำลังรู้สึกเกรงใจ แต่ถ้าไม่รับก็กลับบ้านไม่ได้ พอรับไปแล้วก็เหมือนมีเรื่องอะไรอยากจะพูดกับผมสักอย่าง

“มีอะไรอีก”

“สองครั้งแล้ว”

“ฮะ? อะไรสองครั้ง”

นี่ผมฟังไม่รู้เรื่องหรือสกายพูดไม่รู้เรื่องกันแน่ แต่ละประโยคแต่ละคำที่พูดออกมาช่วยพูดเต็มๆ หน่อยก็ไม่ได้ เหมือนมันขาดประธาน ขาดกรรมไป ประโยคมันเลยไม่สมบูรณ์ แล้วผมก็ต้องมายืนงงแตกอยู่ตรงนี้

“ที่ช่วย ขอขอบคุณนะ”

“อ้อ...ก็แค่นั้น”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก กูเต็มใจช่วย” ไหวไหล่ตอบกลับไป เพราะถ้าผมไม่เต็มใจทำ ให้ตายผมก็ไม่เอาตัวเองเข้าไปกลางดงดินแบบนี้แน่ๆ

“ทำไม”

“ไม่ทำไม ก็เต็มใจช่วยไง”

“...”

สายตาคาดคั่นมาก เหมือนไม่เชื่อที่ผมพูด ซึ่งความจริงแล้ว มันก็มีเหตุผลมากกว่านั้นที่เข้าไปช่วย

“มึง... น่าสนใจมั้ง”

“กายเหวอ”

...แทนตัวเองด้วยชื่อ

แม่งเอ๊ย! ใจผมยังอยู่หรือเปล่าวะ อยู่แน่ะ ยังอยู่แน่ ๆ เพราะมันเต้นตบ ๆ รัวเป็นจังหวะกลองเลยในตอนนี่

“อ้อ...มึงน่ารักดี” ตอนแรกก็สบตาได้ไม่มีเกร็งอะไรหรอก พอพูดออกไปแบบนี้แล้วถูกตากลมคล้ายแมวจับจ้องนึ่ง ก็ทำเอาผมไปไม่เป็น แสร้งกระแอมกลบเกลื่อนพลางยกมือขึ้นปิดไปครึ่งหน้า เหลือเพียงสายตาก็ยังคงสบกัน

หยุดจ้องสักที่ได้ไหมวะ! ผมเสียอาการหมดแล้วเนี่ย

สกายมองผมอยู่สักพัก ริมฝีปากค่อย ๆ คลี่ยิ้มออก พาให้หัวใจผมเต้นรัวกว่าเดิม ความน่ารักของคนตรงหน้าคุณเพิ่มขึ้นมาอีกสิบเท่า

“สกายก็ชอบกำปั้นนะ”

“...”

ติดตด...

ไม่ตายก็ให้มันรู้ไป!

“ชอบมาก คุณเป็นเพื่อนที่ดี มาเป็นเพื่อนกันไหม”

“...”

“กำปั้น?”

แบบนี้เขาเรียกว่าออกหักตั้งแต่ยังไม่เริ่มจีบหรือเปล่าวะ...

ท้องฟ้าในตอนเย็นเปลี่ยนเป็นสีส้มอมแดง ดวงตะวันค่อย ๆ เคลื่อนลับขอบฟ้าเปลี่ยนช่วงเวลาใหม่ อากาศที่เคยร้อนระอุในช่วงกลางวันก็ไม่ได้ร้อนมากเท่าไรแล้ว ผมเอนกายพิงลงไปกับเก้าอี้ตัว

สีขาวยบริเวณระเบียงห้องที่มีพื้นที่น้อยนิด สายตาเหม่อมองไกลออกไป
พลางคิดถึงเหตุการณ์ช่วงที่พูดคุยกับใครคนนั้นไปด้วย

“มาเป็นเพื่อนกันใหม่”

“เพื่อน?”

“ถ้ามันต้องเป็นเพื่อนที่ดีแน่ๆ”

ที่บอกว่าชอบผมตอนนั้นก็คือชอบแบบอยากเป็นเพื่อน
แน่นอนว่าผมจะต้องปฏิเสธ หากว่าในดวงตาคู่นั้นไม่แสดงออกมาถึง
ความโดดเด่นอย่างชัดเจน ผมคิดว่าสกายไม่เหมาะกับแวตตาแบบนั้น
มันไม่เข้ากันเลยสักนิด จากความตั้งใจที่จะตอบปฏิเสธกลับกลายเป็น
ตอบรับไปอย่างไม่เต็มใจเท่าไร แต่อย่างน้อยมันก็ทำให้คนที่รอคอย
คำตอบอยู่ระยะบายั้มออกมาอีกครั้ง ผมจะถือว่ามันคุ้มค่าก็แล้วกัน

เรื่องราวหลังจากนี้จะเป็นยังไงคงต้องช่างแม่งไปอย่างเดียว
เป็นเพื่อนไม่ได้แปลว่าจีบไม่ได้สักหน่อย ที่เออออกตามไปเพราะไม่
อยากทำให้สกายหน้าเศร้า อย่างน้อยก็สร้างความสัมพันธ์ขึ้นมาก่อน
แล้วผมจะค่อยๆ ปรับเปลี่ยนมันไปเอง

“นั่งอย่างหล่อ กลิ้งอยู่ไหนครับเนี่ย”

“กลิ้งเหยี่ยว”

ผมวัดวัดสายตาไปมองไอ้เข้ม บรรยากาสติๆ ถูกทำลายไปใน
ทันทีที่มันหย่อนก้นนั่งลงมาบนตักผม คิดว่าตัวเองเบามากมั้ง นั่งไม่
พอยังเอนตัวลงมาซบผมอีก อยากจะถีบแม่งให้ร่วงสักที

“เฮ้อ ก็นี่กว่าถ่ายเอ็มวีอยู่ไง เหม่อมองท้องฟ้า ยั้มน้อยยั้ม
ใหญ่...อีกนิดกูจะคิดว่าสติมึงไปแล้วนะ”

มันพูดพลางยกเบียร์ในกระป๋องขึ้นดื่ม ถึงผมจะรำคาญแต่ก็
ไม่ได้ถีบมันออก ปล่อยให้มันนั่งอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งไอ้หินโผล่หน้า
ออกมา ตามด้วยไอ้ปิงที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จ

ดีไหมล่ะ ห้องตัวเองไม่คิดจะกลับไปอยู่กันสักคน

“แตกข้าว” ไอ้หินพูดชวนขณะมันก้าวขาเดินออกมายื่นพิงอยู่

ตรงระเบียบ ในมือมีบุหรืที่เพิ่งจุดอยู่หนึ่งมวน ดูดเสร็จก็ส่งให้อั๋มซั่ม ที่นั่งอยู่บนตักผมต่อ

ความสนิทของมันสองคนก็ขั้นนี้แหละ ผมเห็นจนจินตนาแล้ว แรก ๆ ก็คิดว่ามันน่าจะมีอะไรเบื่อกเบื่อกหลัง แต่พออยู่ด้วยกัน นาน ๆ ก็เลิกคิด หรือต่อให้มีจริง ๆ ผมก็ไม่ได้สนใจอะไรอยู่ดี

“เหลือสักตัวปะ ภูเขาด้วย” ใ้อั๋มซั่มขอเช็ดผมแห้งแล้วก็ตามพวก ผมออกมา ระเบียบที่มีพื้นที่น้อยอยู่แล้ว ตอนนี้แทบไม่มีที่ให้เดินได้ เลย

ใ้อั๋มซั่มเหลือบมองใ้อั๋มซั่ม ยกไฟแช็กขึ้นจุดบุหรือีกมวนส่งให้มัน ไป “ทำไมต้องอยากยัดมะเร็งลงปอดแบบพวกกู อะไรเหี้ย ๆ มึงก็ไม่ต้องอยากทำตามก็ได้มั้ง” พุดบ่นไปตามนิสัยของมัน ใ้อั๋มซั่มไม่ไ้คน สูบบุหรืจัด นาน ๆ ครั้งเท่านั้นแหละมันถึงจะสูบ ส่วนใ้อั๋มซั่มก็พวกตาม น้ำไปเรื่อย

“เออ...เอาอย่างใ้อั๋มซั่มมันจะมาตามพวกกูทำไม” ใ้อั๋มซั่มเสริมขึ้นมา บุหรืตัวเดียวสลบกันดูกับใ้อั๋มซั่มจนจะหมดมวน ส่วนใ้อั๋มซั่มก็ดับบุหรืทิ้งไปตั้งแต่ยังไม่ถึงครึ่งมวนด้วยซ้ำ ระหว่างนั้นก็มียังเสียงเพลงและเสียงหัวเราะพูดคุยกันของผู้คนดังมาจากที่ไกล ๆ

ผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเล่น กดดูบันทึกการโทร. ออกก่อน ระบายลมหายใจออกมา ชื่อของสกายอยู่บนสุด และเป็นเบอร์ติดต่อล่าสุด นอกจากถามว่ากลับถึงบ้านหรือยัง ก็ไม่ได้คุยอะไรไปมากกว่า นั้นอีกแล้ว เพราะเหมือนว่าอีกฝ่ายกำลังยุ่งอยู่ ตอบรับผมแค่ถ้อยคำสั้น ๆ แล้วตัดสายไป

“สกาย...ใครวะ”

ผมเงยหน้าขึ้นมอง ใ้อั๋มซั่มก้มลงดูหน้าจอโทรศัพท์ผมจนหน้า มันแทบสิงเข้าไปในโทรศัพท์ผมอยู่แล้ว ในเมื่อมันอยากเสือกผมก็ไม่ได้คิดที่จะปกปิด

“ทำไมกูไม่คู้่น” ดูแล้วก็บ่นพึมพำของมันต่อ

“จะคืนได้ไง กูเพิ่งรู้จักเขาวงนี้”

“เขา? ฮั่นแน่ เรื่องมันเป็นมายังไง โหนเล่าให้กูฟังซิ” ไร่เข้มยิ้ม
หรือตามองผม ขณะที่เพื่อนอีกสองคนดูจะให้ความสนใจกับเรื่องของ
ผมด้วยเช่นกัน ไร่ปิ้งเก็บโทรศัพท์ ส่วนไร่หินก็ยกมือขึ้นกอดอกจ้อง
มาที่ผมนิ่ง เลิกคิ้วขึ้นคล้ายบอกให้เริ่มเล่า

ผมไม่ได้คิดจะปิดบังพวกมันอยู่แล้ว แต่ยังหาจังหวะเล่าให้ฟัง
ไม่ได้ หลังจากแยกกับสกาย ผมก็บอกพวกมันแคว่หาหลงไปอีกฝั่งหนึ่ง
ไม่ได้บอกรายละเอียดอะไรมากกว่านั้นเพราะอยากกลับห้องเร็ว ๆ

“ก็ตอนที่ผมเรื่องนั้นแหละ กูเห็นเขาพอดี กลัวเขาโดนลูกหลงเลย
เข้าไปช่วย หลังจากนั้นก็หลงกับพวกมึง พอออกมาได้กูเลยขอเบอร์
เขาเพราะกลัวเขาจะกลับบ้านไม่ถูก...ก็ไม่มีอะไรแล้ว แยกกับเขา กูก็
กลับมาหาพวกมึง”

“แค่นี้?”

“เออ...แค่นี้แหละ มึงจะเอาแค่นี้แหละ”

“น่ารักไหม นิสัยเป็นไง...”

คำถามมันเหมือนพ่อแม่ที่กำลังคาดคั้นถามถึงแฟนลูกชาย
ตัวเองยังไงก็ไม่รู้ ผมเงิบและยังไม่ได้ตอบไปในทันที เพราะเรื่องความ
น่ารักมันก็แน่นอนอยู่แล้วว่าคำตอบในใจผมเป็นแบบไหน ส่วนเรื่อง
นิสัย นอกจากเป็นคนที่คุณค่อนข้างพูดน้อยแล้วผมก็ไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับ
สกายอีก จะให้ตอบคงตอบไม่ได้ ของแบบนี้มันต้องเรียนรู้กันนาน
กว่านี้

“เรื่องนิสัย กูตอบพวกมึงไม่ได้หรอก กูก็เพิ่งรู้จักเขา”

“มึงจะจีบเขาใช้ไหม” ไร่หินเลิกคิ้วขึ้นถาม ปลายนิ้วมันเคาะลง
บนราวระเบียงตามจังหวะเพลงที่ตั้งอยู่ไกล ๆ

“อือ...ว่าจะจีบ”

“นี่ไง! กูบอกแล้วว่าความหล่อของกูจะทำให้มึงได้แฟน” ไร่เข้ม
ตบมือลงบนเข่าตัวเองเต็มแรง ตบเสร็จก็นั่งดูไปมาส่งเสียงโอดโอย

ก้มลงมองขาที่ขื่นรอยแดงเป็นปื้น ก็คือสมน้ำหน้ามันนั่นแหละ เล่นใหญ่เกินเบอร์ดีนัก

“เขาเป็นเหมือนมึงเหรวอะ” ไอ้ปิงพูดขึ้น “แบบ...ชอบเพศเดียวกัน กูไม่อยากจะเห็นเพื่อนตัวเองอกหักรอบสองหรืออะ”

ผมเจียบ ไอ้เข้มก็เจียบตาม ส่วนไอ้หินแค่หันไปมองไอ้ปิงเท่านั้น ไม่ได้พูดอะไร ดูเหมือนผมจะลืมนึกถึงข้อนี้ไปเลย เขาเป็นว่าค่อยถามดูก็ได้ เพราะเรื่องแบบนี้มันค่อนข้างละเอียดอ่อนเหมือนกัน

“ไปกินข้าวกันเหอะ เย็นหมดแล้วมั่ง” ไอ้หินตัดบท

มันเป็นฝ่ายเดินกลับเข้าไปในห้อง ก่อนจะตามด้วยไอ้เข้มและไอ้ปิง ส่วนผม...เป็นเหน็บที่ขาให้ไอ้เข้มนั่งทับนานเกินไปง รออจนรู้สึก ว่าดีขึ้นแล้วถึงลุกเดินตามพวกมันเข้าไป มองข้าว มองอาหารหลากหลายอย่างที่พวกมันสั่งมาแล้วได้แต่สายหน้า นี่สรุปแล้วไอ้สามคนนี้มันตั้งใจจะยึดห้องของผมจริง ๆ ใช่มั้ยวะ

“ใจคอพวกมึงจะไม่กลับห้องกันเลยใช่มั้ย” ถ้ามพลงเดินไปเปิดตู้เย็นหยิบเอาขวดน้ำมาตั้งลงกลางวง ไอ้หินกับไอ้ปิงสายหน้าไปมาเป็นคำตอบ ส่วนไอ้เข้มก็ก้มหน้าก้มตาหยิบไก่ทอดชิ้นมากิน ไม่สนใจคำถามของผมแม้แต่น้อย

บางที่ไอ้พวกนี้ก็ควรมีแฟนกับเขาบ้าง ถึงตอนนั้นคงไม่โผล่หัวออกมาจากห้องกันแน่ ๆ

“น่า ๆ เตี่ยวูกูช่วยจ่ายค่าไฟเดือนนี้”

“ใช่เลยเพื่อน เตี่ยวูกูช่วยด้วย” ไอ้เข้มพูดเสริมไอ้ปิงขึ้นมา

ผมไม่ได้พูดอะไรต่อ เดินไปหยิบกล่องข้าวผัดกะเพราขึ้นมาแกะกินเจียบ ๆ ถึงจะบ่นแต่สุดท้ายก็ไม่เคยเลยที่ผมจะคิดเคืองพวกมันจริงจิงในเรื่องนี้ บางทีการที่มีเพื่อนอยู่ด้วยมันก็ทำให้เราไม่รู้สึกเหงามากเท่าไร ลองคิดดูสิ ถ้าผมไม่มีพวกมัน วันนั้นผมคงนอนเปื้อนอยู่ที่ห้อง ไม่ได้ออกไปเล่นสงกรานต์ และก็คงไม่ได้เจอสกาย

“ไก่ทอดอร่อย ไอ้ปิงลอง!”

“วาง ๆ ภูเห็นมีผัดไทยด้วยไข่ใหม่”

“เออ...ภูสั่งเอง เอาปะ เดี่ยวหยิบให้ ไข่หिनเอา'โรอีกใหม่”

ถึงไข่เข้มจะค่อนข้างกวนดิน ปากหมา และชี้เลือกไปบ้าง แต่ในกลุ่มก็เป็นมันนี่แหละที่พยายามเอาใจใส่ทุกคนในแบบของมันเอง ถ้าเกิดมีเรื่องบาดหมางกันขึ้นมา พวกผมสามคนจะทอ้งกันไว้ชื่นใจทันทีว่า...

มันก็เป็นของมันแบบนี้...

“ปลาผัดพริกสด ช่าง ๆ มึง” ไข่หिनตอบกลับ ยื่นมือไปรับกล่องข้าวจากไข่เข้มมาแกะกิน

จากอาหารมากมายหลายอย่างที่สั่งมาแบบจัดเต็มในตอนแรก ผ่านไปชั่วโมงกว่าก็หมดเกลี้ยง เหลือเพียงขยะที่ผมกับไข่เข้มกำลังเก็บใส่ถุงขยะเพื่อเอาลงไปที่ข้างล่าง

ไข่ปิงลงไปทิ้งขยะกับไข่เข้ม เหลือแค่ไข่หिनกับผมที่นั่งกันอยู่บนโซฟา เสียงโทรทัศน์ดังคลอในขณะที่ผมกับมันจ้องหน้ากัน

“จะถามอะไรภูหรือเปล่า”

“เรื่องคนที่ซื้อสกายนั้นแหละ มึงแน่ใจหรือว่าจะจับ”

คิดเอาไว้แล้วละว่าจะต้องเป็นเรื่องนี้ ไข่หिनมันค่อนข้างได้รับรู้เรื่องของผมมามาก แฟนเก่าคนก่อน ๆ ไม่ว่าจะคนไหน เหตุผลอะไรที่เลิกรักกันไปผมก็มักจะคุยกับไข่หिनเสมอ ผมคิดว่ามันคงกังวลเรื่องที่ไข่ปิงพูดหรือเปล่า เรื่องที่สกายอาจจะไม่ได้เป็นแบบผม

“มึงต้องเจอเขาหिन ถ้าภูเคยเล่าให้มึงฟังว่าภูชอบจิวแค่ไหนในครั้งแรก...กับสกาย ภูว่าคุณรู้สึกมากกว่านั้นอีก”

“มึงเจอเขาแป็บเดียวเองนะ”

“อือ...แต่มันเป็นแป็บเดียวที่โคตรดีเลย ภูไม่เคยชอบวันสงกรานต์เลยสักนิด แต่ภูว่าคุณชอบสงกรานต์วันนี้นะ”

“งั้นก็ลองดู แต่มึงมั่นใจนะว่ามึงลืมจิวได้แล้ว”

“ทำไมภูต้องลืมวะ...ในเมื่อภูไม่ได้คิดจะจดจำอะไรตั้งแต่ที่เลิก

กันแล้ว”

ผมกับไอ้หีนยังคงนั่งคุยกันต่อ จนกระทั่งไอ้เข้มกับไอ้ปิงกลับขึ้นมา ตอนแรกก็ว่าจะถาม เห็นพวกมันหายกันไปนาน แต่พอเห็นถุงใส่ขนมขบเคี้ยว เครื่องดื่มที่มันสองคนซื้อกันมาแล้วผมก็ได้แต่ส่ายหน้ากินข้าวเข้าไปเยอะขนาดนั้นยังไม่รู้จักอ้อมกันอีก

“มึงซื้ออะไรมาอีกวะไอ้เข้ม” ไอ้หีนเปิดถุงดู ขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าในถุงนั้นมีแต่ขนมขบเคี้ยว “แตกอะไรเยอะเยอะ”

“แตกขนมไง อย่างบ่นดิวะ กองทัพก็ต้องเดินด้วยท้อง” ไอ้เข้มยิ้มกว้าง ลงมือแกะถุงขนมนั่งลงบนพื้น ก่อนคว้ารีโมตโทรทัศน์ไปเปลี่ยนช่องหาสิ่งที่มันอยากดู

ผมไม่คิดที่จะกินอะไรอีก ลุกขึ้นยืนยกพื้นที่บนโซฟาส่วนที่ตัวเองนั่งให้ไอ้ปิงนั่งไป แล้วเดินไปหยิบผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำ

หลังจากอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ ผมก็พาตัวเองออกมานั่งเล่นที่ระเบียงอีกครั้ง แสงสีในเมืองยังคงสว่างไสว ท้องฟ้าโปร่งไร้เมฆ จนมองเห็นดวงดาวกระจัดกระจายและพระจันทร์ที่ลอยเด่นอยู่ด้านบน

แม้ว่าอากาศจะร้อนไปบ้างแต่ก็ไม่เท่ากับเมื่อตอนกลางวัน

ผมเปิดโทรทัศน์ขึ้นมาอีกครั้ง กดเลื่อนดูเบอริโทรทัศน์ที่บ้านที่กเอาไว้ก่อนจะหยุดอยู่ตรงชื่อของสกาย จ้องมองสักพักก็กดออกจากบันทึกรายชื่อ แล้วกดเปิดเฟซบุ๊กขึ้นมาแทน ผมไม่ค่อยได้เล่นเฟซบุ๊กนาน ๆ ครั้งถึงจะเข้ามาดูที เลื่อนขึ้นเลื่อนลง กวาดตามองสิ่งที่อยู่บนหน้าไทม์ไลน์ผ่าน ๆ เห็นว่าไม่มีอะไรน่าสนใจตั้งใจจะกดปิดแอปพลิเคชันไป

แต่มือดันไปกดโดนวิดีโออะไรสักอย่าง

เสียงเพลงดังคลอขึ้นมาแผ่วเบา จำนวนคนดูที่แสดงอยู่มุมด้านบนของวิดีโอบ่งบอกว่าเป็นไลฟ์แน่ ๆ บนหน้าจอผมปรากฏภาพของใครคนหนึ่งที่กำลังหันหน้าคุ่นตา เจ้าตัวนั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้เบาเสียด้าน

มือถือโทรศัพท์เอาไว้ขณะที่ตากำลังจ้องมองตรงมา

[แรงก็อะไร...แรงก็คอนครึบ]

หัวใจผมค่อย ๆ เต้นรัวเมื่อได้ยินเสียงที่พูดได้ตอบกับคอมเมนต์ที่เลื่อนขึ้นเรื่อย ๆ ผมไม่คิดว่าตัวเองจะจำคนผิด และไม่มีทางเป็นไปได้ที่คนบนหน้าจอก็จะเป็นฝาแฝดหรือแค่คนหน้าเหมือน ทั้งน้ำเสียงท่าทางการพูดต่าง ๆ ชัดเจนว่าคนคนนี้จะต้องเป็นสกายอย่างแน่นอน

‘เล่นด้วยครับ’

‘หนูเล่นด้วยได้ไหมคะ’

‘สู้ ๆ นะคะ’

‘กาก 1-1 กันไหม’

‘ขอเลขห้องด้วยครับ’

คอมเมนต์เลื่อนขึ้นเรื่อย ๆ จำนวนคนดูใกล้จะสองพัน ขณะที่คนบนหน้าจอกำลังกดสร้างห้องภายในเกมอยู่ พอสร้างเสร็จก็เงยหน้าขึ้นมาอ่านคอมเมนต์ต่อระหว่างที่รอให้คนดูกดเข้าไปร่วมเล่นด้วย

[เล่นด้วย...เข้ามาเลย ถ้าเข้าทันก็เล่นได้...สู้ ๆ ขอขอบคุณครับ สงกรานต์เหวอ หายไปเล่นมาแล้ว...คนเดียวด้วย ไม่สนุกเท่าไร แต่ก็ มีเรื่องดี ๆ อยู่]

สกายดูไม่แตกต่างจากที่ผมเจอเท่าไร ถึงจะพูดเยาะงกว่าปกติ แต่ยังคงประหยัดคำพูดอยู่ดี พอคนเข้าไปครบก็กดจับคู่ทีม หลังจากนั้นสกายก็ไม่ได้พูดอะไรอีก ทำเพียงเงยหน้าขึ้นมามองหน้าจอเป็นครั้งคราว

ผมกดเข้าไปหน้าเพจที่สกายใช้สตรีมเกม² ทันที กดติดตามก่อนจะสลับเข้าไปดูหน้าวีดีโอสตรีมอีกครั้ง

ริมฝีปากคลี่ออกในตอนที่ยังมองอีกฝ่ายตั้งอกตั้งใจเล่น อีกทั้งยังเล่นเก่งมากด้วย

---

² สตรีมเกม หมายถึง การถ่ายทอดสดการเล่นเกมที่ให้ผู้คนบนโลกออนไลน์ดู ซึ่งจะมีหลากหลายแพลตฟอร์มให้เลือกใช้

[เข้าได้นะ ดักในฟุ่ม...อัลติฯ อีกสาม สอง]

กลายเป็นว่าผมนั่งดูสกายสตรีมเกมเพลินไปเลย ตื่นตื่นไปหมด จะหันไปพูดเรื่องนี้กับไอ้สามคนข้างในห้องก็เกิดรู้สึกหงงขึ้นมาดีอ ๆ ตอนนี้อ่านจำนวนคนที่เข้ามาดูสตรีมสองพันห้าแล้ว และมีบางคนที่ส่งดาวให้ สกายจะพูดขอบคุณทุกครั้งพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมา

แล้วในตอนนั้นผมก็ถูกคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้
ตั้ง!

...

[...ขอบคุณสองพันดาวจากคุณกุลพัทธ์นะครับ]

นอกจากส่งดาวไปให้แล้ว ผมยังลงทุนสมัครเป็นผู้สนับสนุน รายเดือนให้สกายด้วย จากหนึ่งชั่วโมงเป็นสองชั่วโมงที่ผมนั่งดูสกายสตรีมเกมอยู่ตรงระเบียง พวกไอ้เข้ไม่ได้ตามออกมาเพราะมันกำลังดูหนังกันอยู่ ส่วนผมก็เข้าไปหยิบหูฟังออกมาใส่จะได้ฟังเสียงของอีกฝ่ายได้ชัดเจนขึ้น

สกายบอกคนดูว่าจะลงสตรีมในตอนเที่ยงคืน ซึ่งถ้าเป็นแบบนี้ผมก็จะอยู่ดูสกายไปจนถึงเที่ยงคืนเช่นกัน ใจจริงก็อยากเข้าไปเล่นด้วย แต่ถ้าทำแบบนี้ผมก็ต้องไปเปิดดูสตรีมในโน้ตบุ๊กแทน ซึ่งผมขี้เกียจกลับเข้าห้องไปเปิดโน้ตบุ๊กไง เอาแบบนี้แหละ ดูอย่างเดียวไปก่อนแล้วค่อยขอเล่นด้วยวันหลัง

ได้ยินสกายพูดถึงสงกรานต์ บอกว่าพຽ່งนี้จะชวนเพื่อนไปเล่นอีก ผมอยากพิมพ์ถามว่าไปเล่นที่ไหน แต่มีคนถามตัดหน้าไปก่อน เจ้าตัวเงยขึ้นมามองกล้องทำท่าทางเหมือนกำลังคิดอยู่ สุดท้ายก็ตอบแค่ว่าไม่รู้แล้วกั้มลงไปเล่นเกมต่อ

ผมเลยไม่รู้ไปด้วยว่าสกายจะไปเล่นสงกรานต์ที่ไหนในวันพຽ່งนี้ แล้วเพื่อนที่ว่าจะชวนไปนั้น หมายถึงเพื่อนที่บอกกับผมว่าไปเล่นที่อื่นหรือเปล่า

[ลงสตรีมตอนไหน...เที่ยงคืนครับ พรุ่งนี้จะไปเล่นสงกรานต์ไป
ตอนเย็น]

พอจบเกมก็เข้าสู่ช่วงพูดคุยกับคนดู สกายจะหยุดพักประมาณ
สามนาทีเดียว อ่านและตอบคอมเมนต์ โบหน้านั้นมีรอยยิ้มบาง ๆ
ประดับอยู่ และทุกครั้งที่คุณบนหน้าจอยิ้ม ผมก็มักจะยิ้มตามไปแบบ
ไม่ได้ตั้งใจเสมอ

‘สวัสดีครับ เพิ่งเข้ามา วันนี้เที่ยวสงกรานต์ที่ไหน’

‘เพลงที่เปิดอยู่ชื่อเพลงอะไรคะ’

‘หุแมวไปไหนแล้วว’

[สวัสดีครับคุณใจ๋ สงกรานต์ที่ถนน XXX ครับ เพลง...ไม่ทราบ
ครับ ภายกดเล่นเป็นเพลย์ลิสต์ หุแมวฟังแล้วครับ คุณแอนดริวแอบ
เอาไปเล่นแล้วก็ฟังไปเลย]

ริมฝีปากเล็กคว่ำลงเล็กน้อยในตอนที่ยกว่าคุณแอนดริวเอาหุ
แมวไปเล่น ว่าแต่ไอ้คุณแอนดริวนี่คือใคร แฟนหเรอ หรือว่าสัตว์เลื้อย
อาจจะเป็นหมาหรือว่าแมว

‘อยากเห็นคุณแอนดริว ๆ’

‘วันนี้เอาอาหารให้คุณแอนดริวยังคะ’

‘คุณแอนดริวไม่มากวนเลยวันนี้’

เท่าที่อ่านคอมเมนต์ผมก็พอจะรู้แล้วละ ว่าคุณแอนดริวอะไรนี้
คงไม่ใช่คนแน่ ๆ อาจจะเป็นแมวหรือเปล่า

[คุณแอนดริวงอนครับ ตอนนี้นอนอยู่บนเตียง]

สกายพิมพ์บอกรู้สึกดีใจ มีอกตสร้างห้องรองคนดูเข้าไปครบก็กดจับ
คู่ทีมก่อนจะลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินหายไปจากรัศมีของกล้อง เสียงร้อง
‘แฉ่ว’ ดังขึ้นมา ชัดเจนเลยว่าคุณแอนดริวนั้นเป็นแมวอย่างแน่นอน
สกายเดินกลับเข้ามาอีกครั้งพร้อมกับแมวตัวสีขาวล้วน

[คุณแอนดริวทักทายคนดูหน่อย]

น่ารัก...

ไม่ใช่แวนะ

ผมหมายถึงเจ้าของ

น่ารักจับหายเลย ไม่เคยอยากเกิดเป็นแมวมากขนาดนี้มาก่อน ผมกดส่งดาวให้ไปทันทีอีกห้าร้อยดวง สกายเงยหน้าขึ้นและส่งยิ้มผ่านหน้าจอมาอีกครั้ง

[ขอบคุณดาวห้าร้อยดวงจากคุณกุลพัทธ์นะครับ วันนี้ให้เยอะเลย อยากให้กายทำอะไรเป็นพิเศษไหมครับ]

พูดไปก็จับขามวยกขึ้นพลงโบกไปมาก่อนที่สกายจะอุ้มแมวปล่อยลงบนพื้น จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นมาเลือกตำแหน่งตัวละครเป็นคนสุดท้าย

ส่วนผมกำลังนั่งพิมพ์และลบข้อความ อยากจะบอกเขาว่าไม่ต้องทำอะไรเลย เพราะแค่นี้ก็น่ารักมากเป็นพิเศษอยู่แล้ว แต่สุดท้ายผมก็ตัดสินใจพิมพ์ข้อความส่งไป ในตอนที่สกายเงยหน้าขึ้นมาอ่านคอมเมนต์แบบพอดีพอดี

‘ผมจะดูต่อจนถึงเที่ยงคืน ลงสตรีมแล้วบอกฝันดีผมหน่อยได้หรือเปล่า’

มันจะดูส่วนตัวเกินไปหรือเปล่าวะ แต่ว่าสกายถามอะ ผมก็มีสิทธิ์ขอไปแบบนั้นใช่ไหมล่ะ

[บอกฝันดี...ได้ครับ เตือนกายด้วยนะ]

คนในสตรีมพยักหน้าหงึก ๆ ส่วนผมนะหเรอ ยกมือขึ้นกุมหัวใจตัวเองพลงถอนหายใจระบายความร้อนบนใบหน้า ในหัวมีแต่คำว่าน่ารักอยู่เต็มไปหมด สบถในใจไปเป็นพัน ๆ ครั้ง

ผมนั่งดูสตรีมจนกระทั่งตอนนี้เป็นเวลาห้าทุ่มสี่สิบสองนาที สกายเลิกเล่นเกมไปแล้ว จำนวนคนดูเหลือเพียงพันกว่า ๆ เสียงเพลงยังคงดังคลอออกมาอย่างต่อเนื่อง

[เที่ยงคืนตรงก็จะลงแล้วครับ ฝันดีครับคุณเต้ พรุ่งนี้ไม่แนใจสตรีมเข้า...ไปเล่นสงกรานต์ตอนเย็น กลางวันร้อนมากเลย]

‘ฝันดีครับพี่สกาย’
 ‘ฝันดีนะคะ ไว้มาดูใหม่’
 ‘พรอดีน้า’

[ฝันดีทุกคนครับ ครึ่งหน้ามาดูผมกันอีกนะครับ...ตอนนี้คุณ
 กุลพัทธ์ยังอยู่ที่ไหน]

สกายมองตรงมาผ่านกล้องพลาสมา ตากลม ๆ นั้นทำให้ผม
 รู้สึกเหมือนถูกจับจ้องอยู่จริง ๆ เลย กลืนน้ำลายลงคอก่อนจะรีบร้อน
 พิมพ์ข้อความตอบกลับไปอย่างรวดเร็ว

‘ยังอยู่’
 [เล่น ROV ไหมครับ]

‘เล่น’
 [ไว้มาเล่นด้วยกันนะครับ ภายจะลงสตรึมแล้ว...ฝันดีนะครับคุณ
 กุลพัทธ์]

ประโยคสุดท้ายก่อนที่หน้าจอจะขึ้นว่าสิ้นสุดการถ่ายทอดสด
 คำว่า ‘ฝันดี’ แหม่งก้องในหูผมเลย แม้กดปิดเฟซบุ๊กไปแล้วก็ยังห้าม
 ตัวเองไม่ให้ยิ้มไม่ได้ มองฟ้า มองพระจันทร์ มองทุกอย่างแล้วยิ้มโง่ ๆ
 อยู่แบบนั้นสักพักก่อนที่ผมจะหันกลับเข้าไปมองในห้อง

“เหี้ย!”

ไอ้ฉิบหาย เกือบตกเก้าอี้แล้วกู

อยู่ดี ๆ ไอ้เข้กับไอ้ปิงก็มายืนหัวชิดติดกันอยู่ด้านหลังประตู
 หน้าแนบกระจกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ โคตรหลอนเลยไอ้พวกเวรนี้ ผมนึก
 ว่าตัวเองอยู่ในหนังผี

“ไครน้าา”

“นั่นสิ ไครน้าา”

ผมยังไม่ได้ตอบอะไรพวกมันเสียงโทรศัพท์ก็ดังช่วยชีวิตพวกมัน
 สองคนเอาไว้ก่อน ไอ้เข้กับไอ้ปิงทำหน้าที่อยากรู้หรืออยากเห็นแทบจะ
 ทันที มันสองคนรีบพาตัวเองออกมาตรงระเบียงห้องในตอนที่ผมกด

รับสายแล้วเรียบร้อย

[กำปั้น]

“อือ...มีไร ยังไม่นอนอีกเหรอ” ผมแก้งถามกลับไป ทำหน้า
นิ่งเพื่อไม่ให้ไอ้สองคนมันหาเรื่องล้อเลียน

ผมก็ไม่ได้เซ็นอะไรหรือเปลว่ะ

[ยัง...พรงนี้]

“พรงนี้ทำไม” ก็ไม่ได้รับถามเท่าไรหรอก แค่สกายพูดจบผมก็
ถามกลับไปทันที หลุดมาดไปหน่อย ไอ้เข้กับไอ้ปึงมันทำท่าล้อเลียน
ผมกันใหญ่ บอกแล้วว่าอย่าแสดงอาการให้มันเห็นกัน ผมยกนิ้วชี้หน้า
พวกมันก่อนจะกลับมาให้ความสนใจกับคนในสายต่อ

[ไปเล่นสงกรานต์กันใหม่]

“มึงไม่ได้...”

เกือบ! เกือบหลุดปากถามออกไปแล้ว ถ้าผมถามว่าสกายไม่ได้
ชวนเพื่อนเหรอ สกายต้องรู้แน่นอนว่าผมดูสตรีมเขา

[ไปใหม่]

ยังดีที่สกายจะไม่ได้สนใจในสิ่งที่ผมพูดไปก่อนหน้านี้เท่าไร

“อือ...ขอคิดก่อน พรงนี้จะโทร. ไปบอก” ปากตอบไปแบบนั้น
แต่ความจริงคือผมตอบตกลงในใจไปแล้วเรียบร้อย ที่บอกว่าจะโทร.
ไปบอกตอนเช้านะ แคหาข้ออ้างโทร. ไปหากก็เท่านั้นเอง

[กำปั้น]

“ครับ เอ๊ย อะไรอีก...”

หลุดอีกแล้วกู

[นอนไม่หลับ]

“...” แล้ว? จะให้ผมร้องเพลงกล่อมหรือยังง
ได้นะ

กาเหว่าเอย...

ข้าม ๆ ไปเหอะ ผมแค่พูดเล่น

[อยู่...เป็นเพื่อนกายหน่อยได้ไหม นอกจากกำปั้น ก็ไม่มีใครว่าง
คุยด้วยเลย]

Try to be a rainbow in someone else's cloud³

ถ้าถามว่าเข้าวันนี้จะมีอะไรที่สดใสได้เท่าท้องฟ้าอีกคงต้อง
ตอบแล้วละว่าผมนี่ไง ตื่นขึ้นมาแต่เช้า ปลุกพวกไอ้เซ่มบอกให้แยกย้าย
กันกลับห้อง หลังจากนั้นก็อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าลงไปหาซื้อมือเข้าชั้น
มานั่งกิน โทรทัศน์ก็เปิดดู โทรศัพท์ก็คาอยู่ในมือรอเวลาที่เจ้าของเพจ
สตรีมเกมจะขึ้นสตรีมในตอนเช้า

ผมจำได้ว่าสกายบอกมาแบบนั้นในสตรีมเมื่อคืน ส่วนช่วงเย็น
ก็จะออกไปเล่นสงกรานต์...กับผม ไม่ใช่เพื่อนคนอื่นอย่างที่ผมเข้าใจ
ตั้งแต่แรก ผมตั้งใจว่าจะรอให้สกายสตรีมจบก่อน แล้วหลังจากนั้นอีก
สักหนึ่งชั่วโมงค่อยโทร. ไปตอบตกลงว่าจะไปเล่นน้ำสงกรานต์ด้วย
หรือไม่พอหลงจากสตรีมแล้วอาจจะเป็นสกายที่เป็นฝ่ายโทร. มาหาผม
อย่างเมื่อคืนก็ได้

กลายเป็นเพื่อนเที่ยวแล้วยังต้องถือสายอยู่เป็นเพื่อนก่อนนอน
อีกต่างหาก ถ้าคิดว่าระหว่างที่ถือสายจะได้คุยอะไรกัน บอกเลยว่า

---

³ 'จงลองเป็นสายรุ้งที่พาดผ่านเมฆของใครสักคน' หนึ่งในคำคมที่โด่งดังของ มายา แองเจลู (Maya Angelou) กวี นักเขียนชาวอเมริกัน

ไม่ใช่ นอกจากไม่คุยกับผมแล้ว ยังเอาแต่เรียกคุณแอนดริว ๆ สักพักก็เงิบไป เป็นอันว่าหลับ ผมเรียกก็ไม่ตอบ เป็นผมที่ต้องควางสายแทนหลังจากมั่นใจว่าปลายสายหลับไปแล้วจริง ๆ

สรุปก็คือที่บอกให้ผมอยู่เป็นเพื่อนนะ...อยู่เป็นเพื่อนจริง ๆ ไม่คุย ไม่ถามอะไร เล่นกับแมว และหลับไปเลยดื้อ ๆ

ไม่รู้ว่ามีผมคิดไปเองไหม ผมรู้สึกว่าคุณกำลังต้องการใครสักคนไม่ต่างจากผมเท่าไร เพียงแค่อีกฝ่ายดูเหงามากกว่า ประโยคที่ขอให้ผมอยู่คุยเป็นเพื่อนนั้นก็สื่อถึงความเหงาออกมาชัดเจนมาก จะมีสักกี่คนที่ชวนให้คนที่เพิ่งรู้จักกันไม่ถึงวันถือสายโทรศัพท์อยู่เป็นเพื่อนก่อนนอนนะ

เพื่อนกันยังไม่ทำเลย กับไอ้สามคนนั้นปกติผมก็ไม่เคยทำถ้าไม่อยู่ในช่วงที่แย่งจริง ๆ นะ ยิ่งเป็นคนที่ไม่สนิทยิ่งแล้วใหญ่

แต่สกายบอกว่าคนอื่นไม่ว่างคุยด้วย มันคงไม่แปลกใช้ใหม่ล่ะ เพราะเวลาตอนนั้นก็เที่ยงคืนแล้ว บางคนคงนอนหลับไปแล้วก็ได้ อะ...กูเริ่มขี้นอนแหย่ในตัวเองแล้ว หรือไม่ผมก็ชอบสังเกตและคิดมากไปเอง บางทีมันอาจจะไม่มีอะไรก็ได้

ผมกินข้าวเสร็จ เอาเสื้อผ้าในตะกร้าลงไปส่งซักก่อนกลับขึ้นมาบนห้องอีกครั้ง วันนี้ไอ้เข้มชวนออกอีกเหมือนเดิม แต่ผมบอกมันไปแล้วว่าผมมีนัดไปกับสกาย ตอนแรกพวกมันจะยกโขยงไปกับผมด้วย แต่ผมกลัวว่าสกายจะตกใจและทำตัวไม่ถูก ดูจากนิสัยของอีกฝ่ายแล้วนะ เลยบอกพวกมันว่าเอาไว้วันหลังจะแนะนำให้รู้จัก วันนี้ผมขอไปตามนัดแค่คนเดียวก็พอ ไอ้เข้มมันก็เลยไปตามแผนเดิมของมัน ลากไอ้หินกับไอ้ปิงไปกับมันด้วย

อากาศวันนี้ยังไม่ร้อนจัดเท่าเมื่อวาน แต่อย่าได้ดูถูกแดดประเทศไทยไป ช่วงเช้า ๆ แบบนี้นะไม่เท่าไร สาย ๆ หน่อยถึงเริ่มร้อนจนพัดลมก็ยังไม่ช่วยอะไร สุดท้ายก็ต้องพึ่งพาเครื่องปรับอากาศ ซึ่งต้องแลกมาด้วยค่าไฟที่แพงขึ้นกว่าเดือนอื่น ๆ

ตั้ง!

เสียงแจ๊สเตือนจากเฟซบุ๊กดังขึ้น ผมคว้าโทรศัพท์ขึ้นมาทันที กระตุกยิ้มเมื่อเห็นว่าใครบางคนกำลังเริ่มสตรีมแล้ว ลูกไปเปิดโทรทัศน์ เปิดเครื่องปรับอากาศ ก่อนจะถอดเสื้อออกแล้วขึ้นไปนอนบนเตียง หลังจากทีกดเข้าไปดูสตรีมเรียบร้อย

จำนวนคนดูในช่วงเช้ามีเพียงสองร้อยกว่าคนเท่านั้น หน้าจอสตรีมมีแค่คุณแอนดริวที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ แมวที่ทำหน้ารำคาญตลอดเวลา กำลังหันไปมารอบห้อง

‘คุณแอนดริวว’

‘เฮ้ นึกว่าสกายมาสตรีม คุณแอนดริวสตรีมหรือหะ [อีโมจิ ขำน้ำตาเส็ด]’

‘แอนดริวน่ารัก ทำหน้าเหมือนไปโกรธใครมาเลย’

‘หน้าคุณแอนดริวโหดมากอะ [อีโมจิยิ้ม]’

ผมกำลังนั่งอ่านคอมเมนต์ และตอนนั้นเองที่เจ้าของสตรีมโผล่เข้ามาในกล่อง ร่างเล็กในชุดลาลองสีเข้มติดกันกับสีผิวขาวเนียน เหมือนกินหลอดไฟเข้าไป แขนซ้อนคุณแอนดริวอุ้มขึ้นก่อนจะเอววางไว้บนตัก อีกมือจับเมาส์คลิกสองสามครั้งก่อนที่เจ้าตัวจะเอ่ยทักทายทุกคน

[สวัสดีคนดูสองร้อยสี่สิบเอ็ดคนนะครับ สวัสดีครับ ใครเข้ามาแล้วฝากกดแชร์ให้กายด้วยนะครับ ใครยังไม่กดติดตามกายก็ฝากกดติดตามไว้ด้วยนะครับ วันนี้คุณแอนดริวอารมณ์ดีแล้วครับ กินข้าวอิมแล้ว]

พูดไปก็ก้มหน้าลงหยอกล้อแมวบนตักไปพลาง ผมเริ่มจะแยกไม่ออกแล้วว่าระหว่างแมวกับคน อะไรมันนุ่มนวลมากกว่ากัน

แต่ที่หนึ่ง ๆ คือผมส่งดาวไปอีกหนึ่งร้อยห้าสิบดวงเรียบร้อย

ตั้ง!

[สวัสดีครับคุณกุลพัทธ์ ตื่นเช้าจัง ชอบคุณสำหรับดาวหนึ่งร้อย

ห้าสิบดวงด้วยนะครับ วันนี้เล่นด้วยกันใหม่]

เชื้อเถอะ ว่าผมเพิ่งจะมารู้สึกว่าชื่อของตัวเองมันเพราะก็ตอนที่สกายเรียกนี่แหละ ได้ยินที่ไรหัวใจมันก็มีปฏิกิริยาตอบรับทุกที สกายมักจะใช้ดวงตากลม ๆ จ้องผ่านกล้องมาเวลาที่ถาม จับจ้องราวกับว่ากำลังรอคอยคำตอบจากผมอยู่

เออ...เกิดเป็นไอ้กุลพัทธ์นี่มันดีแบบนี้เอง

‘เล่น เปิดโน้ตบุ๊กก่อน’

ผมพิมพ์ตอบกลับไปแล้วลุกไปหยิบโน้ตบุ๊กมาเปิด เข้าเฟซบุ๊กและกดเปิดสตรีม ก่อนจะใช้โทรศัพท์เปิดเกมขึ้นมา สกายบอกเลขห้องกับคนดู พร้อมบอกว่าให้เข้าได้แค่สามคน เพราะอีกที่หนึ่งนั้นเป็นของผม แรงก๊ในเกมนอกผมไม่ต่างจากสกายเท่าไร เพียงแต่ที่ผมไม่ค่อยได้เล่นบ่อยดาวก็เลยน้อยกว่า

ตำแหน่งที่เล่นส่วนใหญ่ผมจะเล่นแคร์รี่ที่ใช้อาวุธโจมตีระยะไกล สร้างค่าความเสียหายต่อทีมตรงข้ามกับตำแหน่งซัพพอร์ตคอยสนับสนุนทีม สกายมักจะเล่นตัวฟาร์มป่า ตัวสำคัญมากที่สุด ต้องคอยแบกทีมและเป็นตัวกำหนดแพ้ชนะของทีมได้เลยละ ผมเลยมีความคิดดี ๆ แล้วว่าตัวเองจะเล่นซัพพอร์ต อย่างน้อยก็น่าจะคอยช่วยอีกฝ่ายได้

[สวัสดิ์ครับคุณหนู วันนี้สตรีมแค่สองชั่วโมงครับ มาทักทาย แล้วก็ลงสตรีมไปกินข้าวก่อน น่าจะสตรีมอีกทีตอนดึกเลย]

‘สรุปไปสงกรานต์ที่ไหนคะ’

‘มาเล่นสงกรานต์ด้วยกันใหม่คะ ที่ถนน XXX’

‘เมื่อวานมาดูไม่ทัน วันนี้จะเล่นตัวอะไรครับ’

[สงกรานต์ยังไม่รู้เลยครับ คงไปเล่นใกล้ ๆ ต้องรอดถามเพื่อนก่อน...คุณหมิวเล่นแถว ๆ นั้นหรอครับ ถ้าเล่นแถวนั้นเราก็อาจจะเจอกัน วันนี้เล่นตัวอะไร ต้องดูทีมก่อนครับ]

ระหว่างที่สกายกำลังตอบคำถามจากคอมเมนต์ ผมก็กดบอก

เพื่อนในทีมไปว่าตัวเองนั้นจะเล่นตำแหน่งซัพพอร์ต กตเลือกให้ตำแหน่งแคร์รี่ที่ขอมา ก่อนหันกลับไปให้ความสนใจกับคนในสตรึมต่อ

[คุณแอนดริวจะไปนอนใหม่ ภายอุ้มคุณแอนดริวลงแล้วนะ บ้ายบายคนดูก่อน...บ้ายบายนะครีบ คุณแอนดริวจะไปนอนแล้ว ไว้กายพาคุณแอนดริวมาใหม่] สกายก้มลงไปคุยกับแมวบนดักอีกครั้ง ริมฝีปากเล็กๆ จดลงบนหัวคุณแอนดริว ก่อนที่เจ้าตัวจะจับขาแมวโบกลาคนดู แล้วอุ้มปล่อยลงพื้นไป

ร่างเล็กเอี้ยวตัวมองตามแมวไปก่อนจะส่งเสียงอีกครั้ง

[คุณแอนดริวห้ามรื้อตรงนั้น ห้ามไปเล่นผ้าฆ่ามันด้วย ไม่อย่างนั้นกายจะโกรธนะ]

อยากไปรื้อห้อง

อยากไปทำให้ผ้าฆ่ามันเป็นรอย

อยากเป็นแมวชื่อแอนดริว

อยากถูกโกรธ

กว่าคุณเนี่ยเป็นเอา่มากแล้ววะ แต่คนอะไรวะ ขนาดดูแมวกก็ยังดูนุ่มพุดน่ารักไปหมด พอดูแมวแล้วก็หันกลับมาอึ้งบาง ๆ ในตอนที่อ่านคอมเมนต์เกี่ยวกับแมวของตัวเอง

[คุณแอนดริวดี้อครีบ ต้องดูบ่อย ๆ]

สกายเลือกตัวในเกมเรียบร้อย ไม่มีเสียงพุดคุยอะไรอีกนอกจากแผนการเดินเกมทีอีกฝ่ายจะพุดขึ้นมาเป็นระยะ คนในทีมคนอื่น ๆ บ้างก็เปิดลำโพง บ้างก็เปิดไมค์คุยโต้ตอบกัน ส่วนผมไม่ได้เปิดไมค์เพราะคิดว่าสกายคงจะจำเสียงได้แน่ ๆ เลยเปิดลำโพงเอาไว้อย่างเดียวเพื่อความเนียน

การได้เล่นเกมกับสกายทำให้ผมรับรู้่อีกฝ่ายเล่นเกมเก่งมากจริง ๆ รู้จังหวะว่าตอนไหนควรเข้าควรถอย คนอื่น ๆ ในทีมก็เล่นได้ดีพอสมควร ตามผมเข้าไปวนป่าของฝั่งตรงข้าม อีกทั้งยังเข้ามาเติมเพื่อนในทีมได้ทันในช่วงจังหวะดี ๆ

เล่นแล้วไม่หิวร้อนเท่าไร สบายเองก็ดูใจเย็นมาก พาพวกผมจบเกมแรกด้วยชัยชนะอย่างสวยงาม สบายพูดถึงทีมนี้ก่อนจะบอกว่าตัวเองใช้ฐานหรืออุปกรณ์เสริมเพิ่มค่าสถานะต่าง ๆ ให้ตัวละครอะไรในตอนที่คุณดูถาม สร้างห้องใหม่หรือให้พวกผมกดเข้าไปร่วมด้วยอีกครั้ง

[เกมเมื่อกี้คุณกุลพัทธ์เล่นดีมาก ภายชวนแล้วนะครับ เล่นต่อหรือเปล่า]

ผมกดตอบรับไปตั้งแต่อีกคนยังพูดไม่จบ สบายยิ้มเล็ก ๆ ก่อนจะกดจับคู่ ระยะเวลาสองชั่วโมงเล่นไปได้หลายเกมพอสมควร พอถึงเวลาที่กำหนดเอาไว้ก็บอกลาคนดูพันกว่าคนไปกินข้าว ส่วนผมก็พับโน้ตบุ๊กเก็บ รอเวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมงก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร. ออกไปหาสกาย

เสียงเรียกสายดังขึ้นแค่ดีดเดียวจริง ๆ สบายกดรับสายรวดเร็ว เหมือนว่ากำลังรอผมอยู่ตั้งแต่แรก ส่งเสียงทักทายดังขึ้นมา ฟังเสียงแล้วเหมือนว่ากำลังกินข้าวอยู่

[ไปใช้ไหม...]

นี่แหละคำทักทายของสกาย

ผมส่ายหน้าช้า ๆ อยากรจะแก้งตอบว่าไม่ไปอยู่เหมือนกัน แต่พอนึกถึงใบหน้าที่ยิ้มบาง ๆ ด้วยความดีใจแล้ว ก็อดไม่ได้ที่จะตอบรับไปสั้น ๆ “อ้อ จะไปเล่นที่ไหน”

[ที่เดิม แต่ว่า...ไปที่ห้าง XXX ก่อนได้ไหม ภายจะซื้อของ]

“อะไรวะ เออ...ไปก็ไปดิ”

อย่ายิ้มดิวะไอ้กำปั้น มึงหุบยิ้มของมึงเดี๋ยวนี้!

[ถ้ากำปั้นไม่สะดวก...]

“กูจะไปซื้อของด้วยเหมือนกัน มึงชวนพอดีก็ไปด้วยกันนี่แหละ” ว่าแต่ของที่ผมจะซื้อมันคืออะไรก่อน...ช่างแม่งเหอะ เดียวไปถึงห้างสรรพสินค้าค่อยสุ่มซื้อไปสักอย่างก็ได้ สบายไม่รู้หรือว่าผมต่อแหละ

[บังเอิญจัง...]

“จะให้ไปเจอกันตรงไหน ห้างฯ เลยไหมจะได้ไม่เปียก” ผมเปลี่ยนเรื่องคุย กลัวว่าตัวเองจะหลุดอะไรออกไปให้ผิดสังเกตอีก ยิ่งชอบหลุดบ่อย ๆ อยู่ด้วย

[อือ...ที่ห้างฯ ภายจะไปตอนบ่ายโมง]

อีกชั่วโมงครึ่งสินะ ถ้าฉันหลังจากวางสายผมก็ต้องเตรียมตัวอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อแล้วออกจากบ้านได้เลย

“นั่นก็ตามนั้น”

[ตามนั้น]

“...”

[...]

“จะวางสายยัง”

[วางสิ]

สกายวางสายไปทันทีที่ตอบผม ดูมิน ๆ เนาะคนเรา แต่ก็น่ารักดี ผมไปอาบน้ำดีกว่าจะได้ไปรอสกายที่ห้างสรรพสินค้า ระหว่างนั้นก็เดินดูของไปก่อนว่าจะซื้ออะไรดี หรือไม่ผมก็ค่อยหาซื้ออ่างชวนเจ้าตัวไปเดินดูของที่จะซื้อพร้อมกัน เออ...แบบนี้ได้ สำรวจก่อนแล้วค่อยชวนสกายไปเดินเป็นเพื่อน

ผมอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยหลังจากที่วางแผนเอาไว้

ในใจเสร็จสิ้น ใช้เวลาเดินทางจากหอพักมายังห้างสรรพสินค้านั้นเกือบครึ่งชั่วโมงได้ เดินวนรอบห้างสรรพสินค้าชั้นหนึ่งไปหนึ่งรอบ ส่วนชั้นสองผมไม่ได้ขึ้นไป เดินดูชั้นหนึ่งพอใจแล้วก็เข้าไปนั่งเล่นอยู่ตรงโซนศูนย์อาหารรอสกาย ระหว่างนั้นก็สั่งโกโก้เย็นมาหนึ่งแก้ว

ผมเล่นโทรศัพท์รอไม่ถึงยี่สิบนาทีสกายก็มา ร่างเล็กในชุดเสื้อฮาวายที่สวมคลุมเสื้อกล้ามสีขาวด้านใน กางเกงสามส่วนที่สวมอยู่นั้นเลยเข่าลงไปเล็กน้อย ตอนแรกผมเห็นแค่สกายคนเดียวไม่ได้สนใจใคร

ทั้งนั้น แต่พออีกฝ่ายเดินเข้ามาถึงผมกลับมีมนุษย์อีกสี่ห้าคนข้างหลัง
นั่นทำเอาผมเลิกคิดว่าเป็นคำถามส่งไปทันที

สกายบอกผมว่าจะมาคนเดียวไม่ใช่หรือวะ
แล้วข้างหลังนี่คือใคร

พอเห็นสายตามผมสกายก็ก้มหน้าลงทันที มือสองข้างจับกันแน่น
เม้มปากก่อนจะเอ่ยบอกมาเสียงเบา “เพื่อนกายขอมาด้วย กำปั้น
ไม่ว่าไรใหม่”

ผมพยักหน้าตกลงเมื่อได้รับคำตอบ ส่วนตัวผมมันก็เป็นพวก
หยิ่ง ไม่ค่อยสนใจโลกอยู่แล้วด้วย เมื่อคนอื่น ๆ ด้านหลังส่งยิ้มมาให้
ผมก็เมินแล้วหันมาให้ความสนใจกับคนตรงหน้าที่ดูอึดอัดใจกับ
สถานการณ์นี้แทน

“กูจะว่าอะไรล่ะ ว่าแต่มีงจะมาซื้ออะไร”

สกายส่ายหน้าไม่พูดอะไร ผมขมวดคิ้วเล็กน้อย ตอนชวนบอก
ว่าจะมาซื้อของ แต่พอมาถึงกลับไม่ซื้ออะไรแล้วเนียนะ

“โอ๊ย สกายแม่งเจอผู้หล่ออะ มันไม่สนใจมีงแล้วมีงไอ้เหินือ”

บทสนทนาจากใครสักคนในกลุ่มดังขึ้น ผมเงยหน้ามองคนพูด
หนึ่ง กลุ่มนี้น่าจะเด็กกว่าผมทุกคน รวมถึงเด็กผู้ชายตัวสูงนั่นด้วย

“พวกมีงพูดอะไร พวกกุกุสนิทกัน สกายมันจะไม่สนใจกูได้ไง” ไอ้
เด็กตัวสูงเดินเข้ามาใกล้สกาย ยกแขนข้างหนึ่งขึ้นคล้องคอ ทำเอาคน
ที่ยืนนั่งอยู่สะดุ้ง

สกายขยับออก เดินเข้ามาใกล้ผมและพูด “กายนั่งตรงนี้ได้ไหม”
ดึงเก้าอี้ข้าง ๆ ผมออกก่อนจะสอดกายเข้ามานั่งเงียบ ๆ ส่วนผมจ้อง
หน้าเพื่อนในกลุ่มของสกายอีกครั้ง ก่อนจะหันกลับมาสนใจคนข้าง ๆ

จากนั้นเพื่อนของสกายก็พากันมานั่งตรงที่ว่าง พูดคุยเสียงดัง
จนผมเปลือยหมดคิ้ว รู้สึกรำคาญแต่ไม่อยากพูดออกไป ทำเพียงยก
แก้วโกโก้ขึ้นดูดพลงเหลือบมองคนข้างเคียงเป็นระยะ ทั้งที่มีเพื่อน
มาด้วยมากขนาดนี้ แต่สกายกลับไม่มีท่าทีที่เหมือนคนมีความสุขเลย

สักนิด คนละเรื่องกับเวลาขึ้นสตรีมเลย

“มีน้อง ม. ห้า เขียนนิยายให้พวกมึงสองคนคู่กันด้วย ในเรื่องมีฉากจบด้วยไอ้เหนือ มึงลองอ่านดูดี สกายนลองอ่านปะ พวกมึงสองคนเป็นคู่จิ้นนี่” ผู้หญิงผมสั้นอึมและหันมาหาสกายน ไทโรศัพท์ถูกคนที่ชื่อเหนือแย่งไป มันนั่งอ่านแล้วก็อึม เหลือบสายตาดูขึ้นมามองสกายนที่ส่ายหน้าไว้ซึ่งรอยอึมอย่างคนอื่น ๆ

แต่ว่าเพื่อนตัวเองนั่งหน้าซีดขนาดนี้ คนอื่น ๆ ในกลุ่มก็ยังคงไม่หยุดคุยเรื่องนิยายที่เป็นปัญหา ผมเริ่มรู้สึกรำคาญปนกับความอึดอัดวางแก้วระแทกลงบนโต๊ะเพื่อหยุดเสียงพูดคุย ก่อนจะหันไปถามคนข้าง ๆ เสียงเรียบ

“กูจะไปซื้อของ ไปไหม”

“...ไป”

“แค่สองคน มาเถอะ”

ผมดึงแขนสกายนให้ลุกขึ้น ตาตวัดมองไปยังร่างอึกร่างที่ทำท่าจะลุกตามขึ้นมา ผมจ้องหน้าคนคนนั้นนิ่ง จนเพื่อนคนอื่น ๆ ในกลุ่มบอกให้มันนั่งลง ไอ้เด็กที่ชื่อเหนือเหมือนจะไม่ยอมในตอนแรก แต่สุดท้ายก็ถูกเพื่อนดึงให้นั่งลงไปจนได้

สกายนถูกผมพาเดินออกมา เสียงถอนหายใจดังขึ้นเล็กน้อยก่อนที่เจ้าตัวจะเงยหน้าขึ้น

“กำปั้นซื้ออะไร”

“เสื้อ...กางเกงมั้ง ไปดูก่อน”

“...”

“ไม่ชอบทีหลังก็พูดไปดีกว่าไม่ชอบ จะทนนั่งฟังทำไม” ผมก้มลงพูด รู้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องที่ผมสมควรยื่นมือเข้าไปยุ่ง แต่มันอดไม่ได้จริงๆ มองจากนอกโลกยังดูออกเลยว่าเพื่อนในกลุ่มไม่มีใครชอบสกายน ทำไมเด็กพวกนี้ต้องทำอะไรให้มันซับซ้อนด้วย ถ้าไม่ชอบก็ไม่ควรมายุ่งวุ่นวายกันหรือเปล่าวะ

“ปิ่นก็ขึ้นมหา’ลัยแล้ว คงไม่ได้เจอกันอีก ช่างเถอะ” คนข้าง ๆ
บอกปิด สกายดูไม่ค่อยอยากพูด ผมก็เลยเปลี่ยนบทสนทนาใหม่

“แล้วสรุปไม่ซื้อของแล้ว”

“ซื้อ”

“อ้าว...อะไรวะ

“เดี๋ยวไปซื้อ”

“แล้วจะซื้ออะไร”

“บอกไม่ได้”

“...”

“กำปิ่นดูเสื่อกับกางเกง ภายจะไปดูของที่ซื้อ”

พูดเองเสร็จสรรพ แล้วก็ทิ้งผมเอาไว้หน้าร้านเสื้อผ้านคนเดียว
ผมไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเข้าไปเลือกและซื้อเสื้อออกมาหนึ่งตัว
หลังจากนั้นผมก็ลองเดินมาทางที่จำได้ว่าสกายเดินมา

ผมกวาดตามองไปเรื่อย ๆ ก่อนจะหยุดอยู่ตรงร่างของคนที
กำลังหาอยู่

สกายอยู่ตรงร้านเล็ก ๆ ที่ขายพวกกีบ ยางมัดผม และที่คาดผม
ซึ่งที่อยู่ในมือของอีกฝ่ายก็คือที่คาดผมหูแมวสีขาว ส่วนอีกอันเป็นสีดำ
สกายยื่นมองมันนิ่ง ยกทั้งสองอันขึ้นมาเปรียบเทียบกันพลางขมวดคิ้ว

“สีขาวดี”

สกายยกสีขาวขึ้นดู ส่วนผมก็ยื่นลุ่นอยู่ไกล ๆ พอเห็นว่าอีกฝ่าย
ส่งที่คาดผมหูแมวสีขาวไปให้แม่ค้า ผมแทบจะร้องเยสออกมาเสียงดัง
หันหลังเดินกลับมายืนติเนียนอยู่ข้างร้านเสื้อผ้าเหมือนเดิม

“ไปซื้ออะไร” ผมแก้งถาม

เจ้าตัวส่ายหน้าน้อย ๆ ก่อนจะมองมายังถุงในมือผม “เสร็จแล้ว
เหวอ”

“อือ...มึงจะซื้ออะไรอีกไหม”

“ไม่แล้ว”

“แล้วเอาไง จะกลับไปเธอ” ที่ผมถามหมายถึงว่าสกายจะกลับไป
ไปที่ศูนย์อาหารอีกไหม เพราะดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่อยากกลับไปเท่าไร

“ไม่ออกไป”

“งั้นก็ไม่ต้องไป”

“...”

“อยู่กับคุณนี่แหละ กูจะทำให้มึงยิ้มกว้าง ๆ เอง”

เพราะอากาศด้านนอกยังคงร้อนแผดเผา ท้องฟ้าโปร่งไร้ซึ่ง

เมฆมาบดบังพระอาทิตย์ดวงโต ผมเลยถือโอกาสเอ่ยชวนสกายดูหนัง
ด้วยกันขึ้นมาดื้อ ๆ ยังไงกลุ่มเพื่อนของสกายก็ไม่ว่าหรอก จริงไหม ว่า
พวกผมอยู่ส่วนไหนของห้างสรรพสินค้า พื้นที่ก็ตั้งกว้าง อีกทั้งยังมี
ตั้งหลายชั้นด้วย ถ้ารู้ก็เก่งเกินไปแล้วละ

ตอนนี้สกายเลยกำลังยืนนิ่ง ตากลมโตกวาดมองป้ายโปสเตอร์
หนังที่ติดอยู่ ตกลงว่าจะขึ้นมาดูหนังกันแต่ไม่รู้ว่าจะดูเรื่องไหนดี ผม
ไม่ใช่พวกที่ชอบดูหนัง และสกายเองก็ไม่ใช่ เพียงแค่หาเรื่องใดเรื่อง
หนึ่งดูฆ่าเวลาก่อนที่จะไปเล่นสงกรานต์กันเท่านั้น

“เรื่องนี้ใหม่...” สกายชี้นิ้วไปยังป้ายหนังเรื่องหนึ่ง ตัวอักษรบอก
ชื่อเรื่องนั้นเป็นสีแดงเลือดและมีผีปรากฏอยู่บนป้ายนั้น บ่งบอกว่าเป็น
หนังผีอย่างแน่นอน เพิ่งเข้าโรงหนังมาไม่นานนี้ด้วย ตอนแรกนึกว่า
สกายจะเลือกดูพวกหนังโรแมนติกหรือหนังแอนิเมชันอะไรพวกนี้ คิด
ไม่ถึงว่าจะเลือกหนังผี

ผมยังงักงันได้อยู่แล้ว เมื่ออีกฝ่ายหันมาถามก็พยักหน้าตกลง
จริง ๆ แล้วไม่ว่าสกายจะชี้ตามอีกก็เรื่อง ผมก็จะพยักหน้าตอบตกลง
ไปแบบนี้ทุกเรื่อง ไม่มีความคิดที่จะขัดหรือแย้งเลยแม้แต่บ่อย ทาส
แมวยอมตามใจแม่วอยู่แล้ว ชื่อตัวเลือกที่นั่งตรงไหนก็ให้สกายเป็นคน
เลือกเอง

“กายจ่ายเอง”

คนตัวเล็กเงยหน้าขึ้นเมื่อผมเป็นฝ่ายยื่นเงินไปจ่ายค่าตัวหนังพยายามใช้มือตัวเองขัดขวางมือของผมไว้ พนักงานยืนอ้อมยิ้มมองเราทั้งคู่ และสุดท้ายผมก็เป็นฝ่ายชนะ ส่งเงินไปให้แก่คนขายตัวจนได้

สกายทำหน้าที่เหมือนคุณแอนดริวเมื่อตอนเช้าไม่มีผิด
“ไม่ต้อง กุชวณภูก็ต้องเลี้ยงดี”

ที่ผมชวนดูหนังเพราะตั้งใจจะเป็นคนออกค่าตัวเองอยู่แล้ว พอซื้อตั๋วเสร็จ อีกประมาณยี่สิบนาทีหนังถึงจะฉาย ผมตั้งใจว่าจะรอให้เลยเวลาฉายไปก่อนสักสิบนาทีค่อยเข้าไป ตอนนั้นหนังคงเริ่มเกริ่นเล่าเรื่องราวพอดี สกายถูกผมดึงไปนั่งลงตรงมุมหนึ่ง หลบสายตาจากคนอื่นนิดหน่อยเพื่อว่าเพื่อนของสกายบังเอิญขึ้นมา

คนที่มาดูหนังวันนี้ไม่ค่อยเยอะเท่าไร ตอนเลือกที่นั่งภายในโรงหนังก็มีอยู่แค่ไม่กี่คนเอง แม้จะรวมผมกับสกายเข้าไปด้วย ถ้าเป็นคนกลัวผีคงได้มีระแวงหลังกันบ้างแหละ

สกายหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาวางบนโต๊ะ หน้าจอแสดงชื่อของสายที่กำลังโทร. เข้ามา ‘ทิศเหนือ’ ก็คือไอ้เด็กตัวสูงที่จะลูกตามมาในตอนนั้นละมั้ง ว่ากันตามจริงผมสูงกว่าเด็กเหนืออะไรนั่นอีก เพียงแต่เรียกแบบนี้มันจดจำได้ง่ายกว่าไง ทำทางจะดี้อพอสสมควรเลย ขนาดสกายไม่รับก็ยังโทร. มาไม่หยุด

พอสิ้นสุดสายที่โทร. เข้า ข้อความจากคนอีกสองสามคนก็เดินตามขึ้นมา ถามว่าอยู่ไหนบ้าง ต่อว่าเรื่องที่ทิ้งให้รอและอีกหลายข้อความที่ผมอ่านไม่ทัน

“ปิ่นมิ่งขึ้นมหา’ลัยหรือ”

“ใช่ ดิดแล้ว”

“ดิดแล้วด้วย”

มันก็ไม่น่าจะใช้เรื่องแปลกอะไร ว่าแต่ตอนนี้ผมเริ่มตื่นเต้นแล้ว แม้จะพยายามเก็บสีหน้าอยู่ก็ตาม หยุดเว้นระยะคำถามไปสักพักเพื่อไม่ให้ตัวเองดูอยากรู้ ออกนอกหน้ามากเกินไป ซึ่งแน่นอนว่าผมหวัง

นะ...หวังว่าสกายจะได้มาเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเดียวกันกับผม ถึงจะคนละคณะก็ไม่ใช่ไร อยู่ในวันเดียวกันก็เพียงพอต่อการพัฒนาความสัมพันธ์แล้วสำหรับผมนะ

“อือ...แต่ยังไม่ได้บอกใคร”

“หือ?” หมายความว่ายังไงที่ยังไม่ได้บอกใคร

“กำปั้นรู้คนแรก” พุดพลางเงยหน้าขึ้นมาหาผม ดวงตากลมเซื่องซึมลง ทำให้เกิดเป็นคำถามในใจของผมอีกแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น มีประโยคไหนที่ทำให้สกายรู้สึกไม่ดีหรือเปล่า แต่ผมยังไม่ได้พูดอะไรเลยนะ

“พ่อกับแม่มีงอะ หรือว่ามึงไม่ได้เรียนในสิ่งที่เขาอยากให้เราเรียนก็เลยไม่ได้บอก”

มันก็มีความเป็นไปได้อยู่ พ่อแม่บางคนมักจะชอบบีบบังคับลูกในเรื่องการเรียนต่างๆ ที่ตัวเองก็ไม่ได้ไปนั่งเรียนด้วย คิดแค่จบไปต้องมีงานดี ๆ ทำ แต่คงไม่ได้คิดว่าสี่ถึงห้าปี กับวิชาการเรียนที่ไม่ชอบหรือไม่ตรงกับความต้องการของเด็กมันจะเรียนลำบากยังไง

จริงอยู่ที่มีคนสามารถทำได้ แต่มันก็ไม่ใช่ทุกคนไง สำหรับผมเรื่องเรียนพ่อกับแม่ไม่เคยยื่นมือเข้ามายุ่งเลย อยากเรียนอะไรก็เรียนอีกทั้งยังสนับสนุนทุกอย่าง

“เปล่า” สกายตอบกลับมา

เมื่อไม่ใช่แบบนี้ผมก็พยักหน้า อยากจะถามต่อแต่กลัวไปสะกิดอะไรในใจของอีกฝ่ายขึ้นมาอีก ทำไมคนหนึ่งคนถึงได้ดูมีเรื่องทุกซื่งใจมากมายขนาดนี้ได้วะ ทำเอาผมเสียบไปด้วยเลย

“...”

“กำปั้นอายุเท่าไร” พอเริ่มเสียบนานเข้า สกายก็เป็นฝ่ายถามขึ้นมา จับจ้องผมด้วยดวงตากลมใสคู่เดิม

“ยี่สิบเอ็ดปีนี้ ฎปีสามแล้ว”

“เป็นพี่...”

สกายทำหน้าที่ตกใจนิดหน่อย ตาเบิกกว้างขึ้นก่อนจะรีบก้มหน้าลงตอนที่ผมพยักหน้า กระตุกยิ้มและส่งเสียงหัวเราะออกไปแผ่วเบา สกายดูไม่ออกจริงๆ เหนือว่าผมน่าจะอายุมากกว่านะ

“มึงก็ทำตัวเหมือนเดิมนั้นแหละ ให้กูเป็นเพื่อนไม่ใช่เหรอ ไม่ต้องคิดอะไรมาก” ผมบอกออกไป การถูกเรียกชื่อห้วนๆ ไม่ใช่เรื่องที่ผมจะเก็บเอามาใส่ใจ ขอบอกว่าผมรู้สึกชอบเสียอีกเวลาที่สกายเรียกชื่อผมนะ ยิ่งแทนตัวเองว่ากายยิ่งน่าฟังเข้าไปใหญ่เลย

“กาย...เรียกได้ใช่ไหม”

“อือ”

“กำปั้น”

“ว่า”

“เรียกเฉยๆ”

อันนี้เรียกกวนตีนแล้ว

แต่ก็น่าแปลกที่คนบางคนกวนตีนแล้วผมกลับมองว่ามันน่ารักมาก ๆ อย่างเช่นมนุษย์ที่นั่งอยู่ตรงหน้าผม

“กายเลี้ยงแมวด้วย ชื่อแอนดริว กำปั้นชอบแมวไหม”

ดูเหมือนว่าสกายจะค่อย ๆ เปิดใจกับผมแล้วละมั้ง ถึงได้พูดเรื่องคุณแอนดริวขึ้นมา ทั้งยังเปิดรูปแมวในโทรศัพท์ยื่นมาตรงหน้าผมอีก ริมฝีปากโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มหลังจากที่ถาม

“แมวมีชื่อ น่ารักดี” ผมพยักหน้าตอบไป สกายถ่ายรูปคุณแอนดริวเอาไว้เต็มเครื่อง มีทั้งรูปที่ถ่ายเดี่ยวและรูปที่ถ่ายคู่กันกับตัวเอง ผมนี่ยึดตัวขึ้นเลย ตอนแรกก็มองแมวแต่พอหลังๆ มานี้เหมือนจะมองแต่เจ้าของแมวอย่างเดียว แล้วเวลาแห่งความสุขของผมก็ถูกขัดด้วยไอ้เด็กทิดเหนืออีกครั้ง

สกายเก็บโทรศัพท์กลับไป ไม่กดรับแต่ก็ไม่กดตัดสายเช่นกัน

“ไม่ชอบขนาดนั้น?”

“อือ”

“มันเหมือนจะชอบมึง...ทำไม มึงไม่ชอบเกย์เหรอ” เมื่อมีโอกาสดูได้ตามผมก็ถามออกไป อย่างน้อยก็จะได้รู้ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป

“กายไม่ได้ไม่ชอบเกย์ กายไม่ชอบเหนือ” สกายลงเลื่อยสัปดาห์หนึ่งถึงจะตอบผม มือทั้งสองข้างจับกันแน่น ท่าทางเหมือนกำลังกลัวอะไรอยู่สักอย่าง เห็นแบบนี้แล้วผมก็ไม่คิดจะถามต่อ คิดไปว่าในกลุ่มเพื่อนต้องมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นแน่ ๆ ไม่อย่างนั้นสกายคงไม่มีท่าทางแบบนี้ โดยเฉพาะไอ้เด็กที่ชื่อเหนือ

“เออ...ไปเถอะ...ชื่อน้ำกัน มึงอยากกินอะไรไหม”

“...” สกายส่ายหน้า

ผมลุกขึ้นเดินนำสกายไปซื้อน้ำอัดลมแก้วใหญ่มาหนึ่งแก้ว ภายในโรงหนังไม่ต่างจากที่คิดเอาไว้ เจียบและแทบไม่มีคนเลย หนังเริ่มฉายไปบ้างแล้ว ผมกับสกายนั่งลงข้างกัน มือเล็กๆ ยกขึ้นมากำแขนเสื้อผมเอาไว้แน่น หันหน้ามองไปมารอบโรงหนังก่อนจะพูดขึ้นเสียงเบา

“คนน้อย”

“สงกรานต์ไง คนเขาก็ไปเล่นน้ำกันหมด”

“ผีจะมาหลอกไหม”

“...”

ผมว่าตรงนี้มีคนกลัวผีแล้วละหนึ่งคน แต่ก็ช่างกล้าเลือกที่จะมาดูหนังผี “กลัวแล้วทำไมไม่เลือกดูเรื่องอื่น”

“ก็...อาถรรพ์แมวดำ มันมีแมว”

“...”

กูละเชื่อเขาเลย เลือกดูหนังผีเพราะชื่อเรื่องมีคำว่าแมวอยู่ ถ้าไม่ใช่สกาย จะมีใครอีกบ้างที่เข้ามาดูหนังเรื่องนี้เพราะแมว ซึ่งไอ้แมวที่ว่ามันก็ออกมาตั้งแต่ต้นเรื่องเลยไง สกายจึงไปยังหน้าจอหนึ่ง มือข้างหนึ่งยังคงจับแขนเสื้อผมเอาไว้ ยิ่งดนตรีเสียงดังขึ้นมากเท่าไร มือก็ยิ่งกำแน่นเท่านั้น

ปัง!
“กรีดดด”

!

สกายตกใจสะดุ้งเฮือก ดิ่งแขนผมเข้าไปหาก่อนจะซุกลงมาตัวสั้น
“นี่ ถ้ากลัวจะออกแล้วไปเลือกคู่อื่นใหม่ก็ได้” ผมก็มลงไปพุด
เมื่อเสียงจากในหนังเงียบลง

คนกลัวผีเงยหน้าขึ้น ริมฝีปากคว่ำลงพลางส่ายหน้าไปมา
เหมือนว่าน้ำตาจะคลอหน้อยๆ ด้วย คงตกใจละมั้ง

“แมวก็น่ารักดี”

ยังจะมีอารมณ์มาดูแมวอีก

หนังเรื่องนี้มีผีเยอะมาก เรื่องมันเล่าว่าตัวละครหลักที่เป็น
ผู้หญิงเนี่ยต้องการให้หมอดีทำพิธีบางอย่าง โดยพิธีนี้ต้องใช้ร่างของ
แมวดำที่ฝังอยู่ป่าเข้ามาแล้วเจ็ดวันเจ็ดคืน ตอนซูดเอาร่างแมวดำขึ้น
มาก็เหมือนว่าจะมีกระดูกอื่นนอกเหนือจากร่างของแมวดำติดไปด้วย
ซึ่งกระดูกนั้นเป็นกระดูกของผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นเจ้ากรรมนายเวรของ
ตัวละครหลักตัวนี้

หนังมันค่อนข้างงงๆ เพราะสลับเล่าระหว่างปัจจุบันกับอดีต
แมวดำที่ซูดขึ้นมาทำพิธีนั้นในอดีตเคยถูกฆ่าตายแล้วเอาไปฝังไว้ ก็
เกี่ยวพันกับผู้หญิงสองคนเช่นกัน

ไม่อยากจะบอกว่าจากฆ่าแมวมีคนน้ำตาคลอล ยกแขนเสื้อเช็ด
น้ำตาด้วย พอถามว่าจะดูต่อไหมก็ยืนยันว่าจะดูต่อ แต่ก็ไม่รู้ว่าดูหนัง
รู้เรื่องใหม่ละ เพราะส่วนใหญ่เห็นเอาแต่ซุกหน้าอยู่กับแขนผม

พอจบเรื่องสกายก็คว่ำแก้วนํ้า ดิ่งแขนผมให้ลุกทันที

ร่างเล็กก้าวเร็วจนเกือบจะล้มหน้าทิ่ม ดีที่ผมคว้าแขนเอาไว้ทัน
ไม่อย่างนั้นคงได้หน้าทิ่มลงพื้นไปแล้วแน่ๆ

“รีบไปไหน” ขมวดคิ้วถามไปเสียงดู

สกายส่งแก้วนํ้ากลับมาก่อนจะพุดขึ้น “ห้องนํ้า”

อา...ก็ว่าอยู่ เห็นรีบเดิน

สกายดันประตูห้องน้ำเข้าไป หันมาดึงแขนผมให้เดินตามเข้าไป ด้วย ผมยืนหันหลังตอนที่สกายกำลังทำธุระ พอเสร็จ ล้วงมือเรียบริ้วย แล้วก็เรียกให้ผมเดินออกไปพร้อมกัน ไทศัพท์ของสกายสั้นขึ้นอีกครั้ง และเจ้าตัวก็ยังไม่คิดที่จะรับสายเช่นเคย

หลังจากนั้นเราได้ไปซื้อของกันน้ำสำหรับใส่โทรศัพท์กับกระเป๋า สตางค์มาคนละซอง เอาห้อยคอเก็บไว้ด้านในเสื้อ ก่อนที่จะไปหาซื้อ ปีนฉืดน้ำเพื่อร่วมเล่นสงกรานต์กับคนอื่น ๆ ในตอนเย็น

ช่วงเย็นความร้อนจากแดดเริ่มอ่อนลง ก็ได้เวลาเล่นน้ำ
สงกรานต์กันสักที เสียงดนตรีดังลั่นถนน คนบางกลุ่มก็ยืนเต้นกัน สนุกสนาน ผมต้องคอยจับแขนสกายเอาไว้ตลอดเวลาที่เดินผ่านผู้คน เจ้าตัวหันมาส่งยิ้มให้ผมอยู่ตลอด เวลามีใครสาดน้ำมาก็จะขยับเข้ามาใกล้และฉืดน้ำกลับไปพร้อมเสียงหัวเราะ

เล่นน้ำจนเริ่มตึก ผมกับสกายก็พากันเดินออกจากกลุ่มคน เนื้อตัวเปียกปอนกันทั้งคู่ หยดน้ำไหลซึมจากเส้นผมลงมาตามใบหน้า ผมหันมองไปรอบ ๆ ก่อนจะพบว่า เราสองคนยืนอยู่ตรงที่เดิมที่ผมพบสกายหนีออกมาจากกลุ่มคนเมื่อวาน

ร้านสะดวกซื้อและตู้กดเงิน ผมคิดว่าผมจำไม่ผิด

“ที่เดิมเลยวะ”

“กำปั้นกินอะไรไหม” สกายเงยหน้าขึ้นถาม ยกมือขึ้นบีบเอาน้ำออกจากเสื้อและกางเกงตัวเองก่อนจะหันไปทางร้านสะดวกซื้อ แล้วก็ไม่รอคำตอบจากผมด้วยนะ หันหลังเดินตรงไปแล้วเรียบริ้วย ผ่านไปเกือบสิบนาทีก็กลับออกมาพร้อมของกินมากมาย

“เท่าไร”

“กายจ่ายเอง หนึ่งร้อยยังไม่ได้คืนเลย” สกายหยิบเอาแซนด์วิชขึ้นมาแคะกิน อีกมือหนึ่งก็พยายามยื่นของที่เหลือมาให้ผมเลือกว่าจะ

กินอะไร

ผมหยิบเอาขนมปังมาหนึ่งห่อ แก้อีที่วางอยู่ถูกผมกับสกาย จับจอบในการเติมพลังให้แก่ตัวเอง ทั้งขนมปัง ซาลาเปา และเกี้ยวซ่า กินเสร็จก็เริ่มอยู่ที่ห้องพอดี สกายเปิดโทรทัศน์ที่ขึ้นมาอีกครั้ง กดเข้า แอปพลิเคชันกล้องก่อนจะยกขึ้นถ่ายรูปตัวเองโดยที่มีตัวผมติดเข้าไป ในรูปนั้นด้วย

“ถ่ายทำไม” ไม่ได้จะห้าม แต่ที่ถามเพราะว่าอยากรู้เฉย ๆ

“กำปั้นดูดีจัง”

นั่นใช่คำตอบของคำถามผมหรือวะ...

แต่เป็นคำชม ยอมให้ก็ได้

“สกาย”

“...” เจ้าของชื่อหันหน้ามาตามเสียงเรียก เลิกควั่นพริ้วมรอย ยิ้มเล็ก ๆ บนใบหน้า ตากลมใสสะท้อนแสงไฟดูน่ามอง แม้ว่าสภาพ จะเปียกปอนแต่ไม่ได้ดูแย่อะไรเลยสักนิด ยิ่งตอนที่อีกฝ่ายยกมือขึ้น เหยยผมตัวเองไปด้านหลังแบบนี้

“มึงบอกว่ามึงไม่ได้เกลียดเกย์ใช่ไหม”

“...” สกายพยักหน้าตอบ

“แล้วถ้าคุณบอกว่าคุณเป็นเกย์ล่ะ”

“ก็ไม่เกลียด” สกายไม่ได้มีท่าทีตกใจอะไร แค่มวดคิ้วก่อนจะ ตอบออกมาเท่านั้น แวบตายังสะท้อนบอกว่าเจ้าตัวคิดอย่างที่พูดจริง ๆ

“หรือ”

“...” พยักหน้า

“แล้วถ้าคุณคิดจะจีบมึงล่ะ”

“...”

“ได้หรือเปล่า”

“กำปั้น”

“ถ้ามึงไม่โอเค ให้คิดว่าถูกพูดเล่นก็ได้”

“จิบคว่ำ จีบหงาย”

“...”

อะไรดลใจให้กูชอบคนกวนตีนหน้าตายแบบนี้วะ

“หยอกเล่น”

“...”

“จิบก็ได้ แต่กำปั้น...อย่าทำร้ายกายนะ”